

BRINJE

Zbirka literarnih in likovnih
del učencev

Šolsko leto 2021/2022

Uvodnik

Spoštovani bralci!

Pred vami je izbor literarnih in likovnih del, ki predstavlja ustvarjalno izražanje učencev v šolskem letu 2021/2022. Domišljija je kot studenec, ki nikoli ne presahne. Porajajo se nove, zanimive ideje, ki se jih lahko na različne načine pregnete in oblikuje v literarno ali likovno stvaritev.

Naj vam bo sprehod skozi strani Brinja prijetna bralna izkušnja.

Urednici

Brinje

Mentorice:

*Stanka Benigar, Polona Benigar, Helena Iskra, Jožica Novak,
Marjana Rozman, Ana Rozman, Petra Sedmak Strle, Mateja Šepić,
Metka Šestan, Marina Štemberger, Dragica Štemberger Maljavac,
Mirjana Tomažič, Tina Tomšič, Klaudia Turković*

Uredili:

Mateja Šepić in Dragica Štemberger Maljavac

Oblikoval:

Kristijan Rožanec

Kazalo

1. razred	4
2. razred	10
3. razred	19
4. razred	21
5. razred	28
6. razred	32
7. razred	48
8. razred	81
9. razred	103

1. razred

Literarna dela

DEČEK JE NAJDEU MISKO
DEČEK JE NAŠEL LONČEK,
V LONČKU JE BILA MIŠKA
POTEM JO NIJE VZEL DOMOV.
V POSTELJINI MU JE MIŠKA
POVEDALA PRAVLJICO.

Filip Mlakar in Anže Tomažič, 1. a

UNA MUGA IN MIŠ.
V HIŠI ŽIVIJO MUGA IN
MIŠ. RADI SE IGRATA IN
RADI LOVITA. NEKOČ
STA ŠLI V GOZD.
IN STA SREČALI METULJA.
KO STA GA VIDELI,
STA ŽELELELI, DA JIH
PONESE DOMOV. METULJ
SE JE PPOVEČAL IN
JIH NESEL DOMOV.

Neža Mežnar in Iris Paroški, 1. a

PTIČICA
PRED DAVNIMI ČAST JE
ŽIVEJA PTIČICA. IMELA JE
GNEZDO. V GNEZDU SO BILA
JAJČKA. POTEM JE ENODIO
NA CESTOV. V JAJČU JE BHA
PTIČKA. FANTEK LUKA JE REŠIL
PTIČKO. DAL JO JE V GNEZDO.
LUK

Luka Boštjančič, Natalija Gulja, Leila Muhić, 1. a

ROK IN TADEJ IN NOVEJŠI ČAS
ROK IN TADEJ STA ŽIVELA.
BROZI PORTAL STA ^{POTOVALA} SKOZI ČAS,
V NOVEJŠE ČASE. TADEJ
JE VIDEL NOVEJŠE AVTE,
ROK JE VIDEL NOVEJŠE
HIŠE. OSTALA STA TAM.

Rok Ujčič in Tadej Tomažič, 1. a

O POVODNEM MOŽU
POVODNI MOŽ JE PREISKAL
VSE SVOJE KRALJESTVO, A
NI NAŠEL SVOJIH STARŠEV.
NA KONCU SE ODLOČI, DA
SE BO PRESELIL V MESTO.
VIDEL BO DRUGE MAME, OČE-
TE, BRATE IN SESTRE. BIL
JE SREČEN.

Lucija Kanalec, 1. b

Likovni izdelki

Leila Muhić, 1. a

Luka Boštjančič, 1. a

Ajla Sadiković, 1. b

Blaž Ristovič, 1. b

Din Mujakič, 1. b

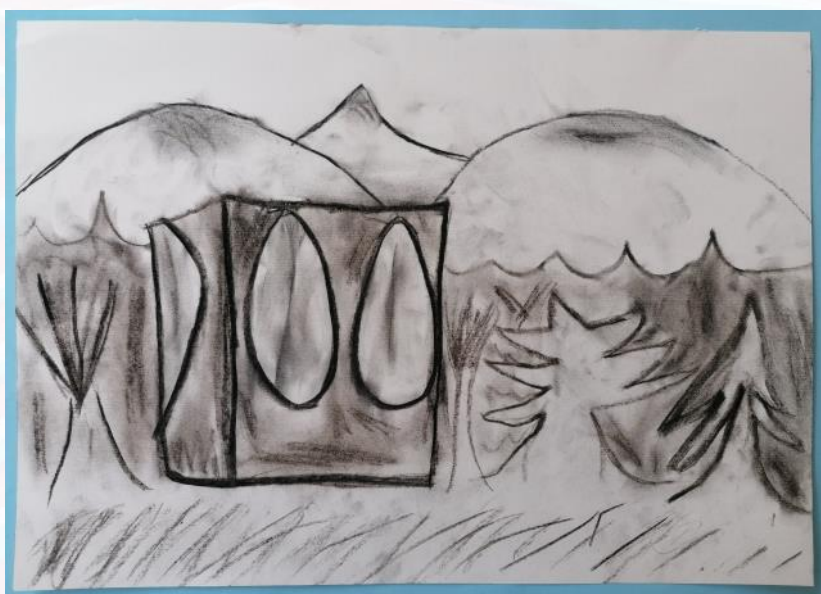
Lana Kavčič, 1. b

Larisa Fatur, 1. b

Lian Kirn, 1. b

Lucija Kanalec, 1. b

Tine Jakofčič, 1. b

Urša Križan, 1. b

Maja Benigar, 1. a

Žiga Boštjančič, 1. a

2. razred

Literarna dela

Pesmi

Sonček in balonček

Moj rumeni balonček
sije kot sonček.

Ko se z njim igram,
postanem razigran.

Ena, dve, tri,
lovimo ga že vsi.

Iris Čekada, 2. b

Pomlad

Prihaja zelena pomlad,
ko rožice cvetijo
in ptičke pojo.

Sonce sijalo bo močno
in vsem nam bo lepo.

Lukas Keuc, 2. b

Račke

Vse male račke
po gozdu se potikajo,
pikapolonice lovijo,
z ribicami plavajo
in se veselijo.

V šolo zopet pridejo,
ko bo čas za to.
Zdaj pa naj jim bo lepo.

Ela Mikuletič, 2. b

Moja muca

Moja muca rada spi,
glasno mijavka cele dni.
Vsako jutro novo vodo želi
in na koncu še malo pospi.

Karolina Štemberger, 2. b

Metuljčki

Metuljčki letijo,
se z mano smejiijo.
Od cveta do rože,
od rože do cveta letijo
in se skupaj veselijo.

Ko se sonce prebudi,
metuljčke zbudi.
Metuljčki se zbudijo
in v novi dan poletijo.

Gaja Logar, 2. b

Kje je kuža?

Teci, teci, deklica,
išči, išči *kužija*.

Morda je v gozdu,
se igra,
morda na igrišču,
s prijatelji skaklja.

Išči, išči *kužija*,
išči, išči, deklica.

Morda je pa kuža
le doma.

Neli Čekada, 2. b

Ptički

Travica je zelena,
na njej rožica rumena,
modro je nebo,
na njem ptice letijo.

Ajda Vičič, 2. b

Uganka

Čebela

Drobna čebela
je na cvet priletela.
V panj se vrnila,
za nas nekaj sladkega naredila.
Kaj je to?

Dane Primc, 2. b

Izštevanka

Bela raca

Krica kraca bela raca,
buba baja že nagaja,
abu dabu strašna miš
miga z brki,
ti loviš.

Enea Keserović, 2. b

Zgodbica

Kaj je to?

Nekega lepega sončnega dne se je Matic odpravil v gozd.

Sprehajal se je po gozdu, ko mu je nenadoma nekaj padlo na glavo in se odbilo na tla.

Sklonil se je in pobral nekaj rjavega in podolgovatega. Odločil se je, da bo doma raziskal, kaj je to. Mogoče je plod, mogoče igrača. Tedaj se je spomnil, da igrače vendarle ne rastejo na drevesih. Torej je to plod nekega drevesa. Toda katerega? Nekaj časa je razmišljal, potem pa je vzkliknil: »Imam idejo!«

Pripravil si je lonček, zemljo, lopatico in zalivalnik. V lonček je dal zemljo. Naredil je luknjico in v vanjo dal plod. Potem je luknjico pokril z zemljo in zalil z vodo. Lonček je postavil na okensko polico in vsak dan opazoval, kaj se dogaja. Čez nekaj dni je iz zemlje pokukal zelen, nazobčan listek. Matic je razmišljal: »Je to jablana? Ne, jablana nima takšnih listov. Je to hruška? Tudi hruška nima nazobčanih listov.« Vzel je knjigo in poiskal fotografijo s takšnim listom. Prebral je, da je to hrast. Torej me je v glavo udaril želod. Matic je rastlino zalival z vodo. Ko je bila rastlina dovolj velika, jo je posadil v gozd, kjer še sedaj raste in ima jeseni veliko želodov, s katerimi se hranijo divji prašiči.

Gaja Logar, 2. b

Likovni izdelki

Izdelki učencev 2. a razreda

Izdelki učencev 2. a razreda

Izdelek učencev 2. a razreda

Ajda Vičič, 2. b

Ajda Vičič, 2. b

Ajda Vičič, 2. b

Ela Mikuletič, 2. b

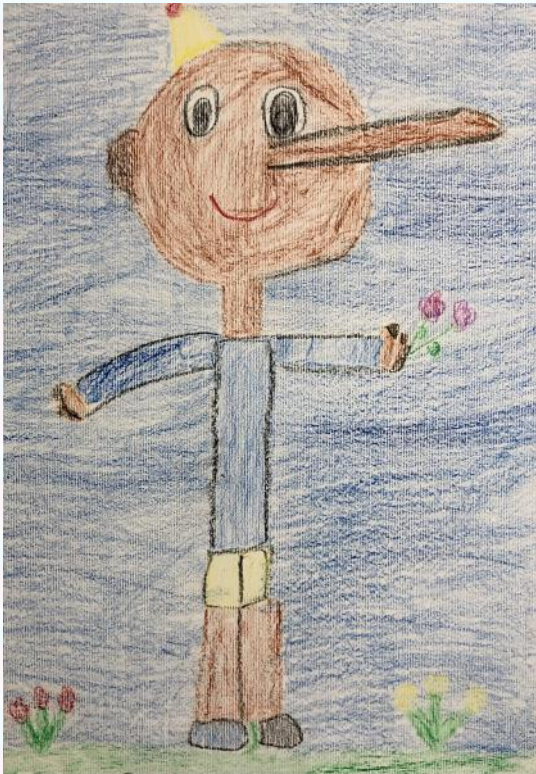
Ajda Vičič, 2. b

Gaja Logar, 2. b

Enea Keserović, 2. b

Gaja Logar, 2. b

Gaja Logar, 2. b

Meta Mejak, 2. b

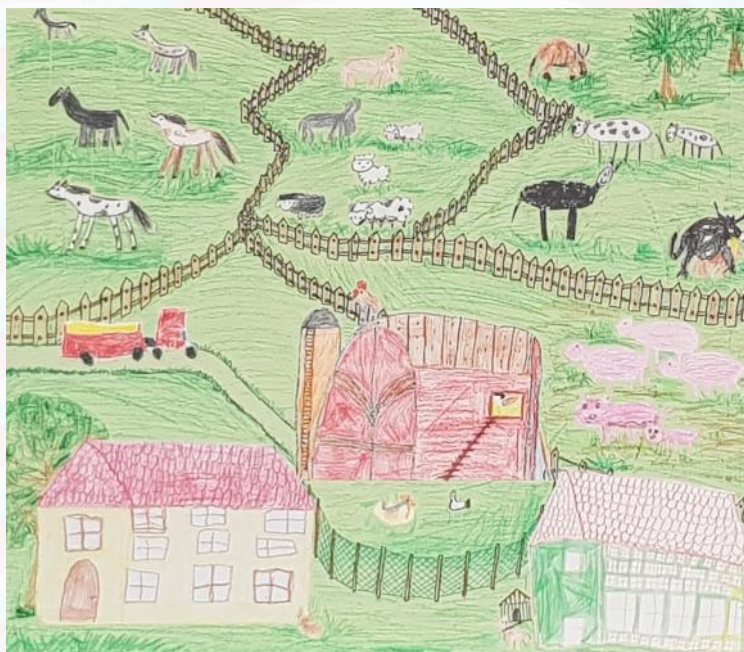
Luka Batista, 2. b

Neli Čekada, 2. b

Taja Kovačič, 2. b

Izdelek učencev 2. b razreda

3. razred

Likovni izdelki

Anja Pipan, 3. b

Anja Pipan, 3. b

Lana Ternovec, 3. b

Lana Ternovec, 3. b

Nina Gojak, 3. b

Nina Gojak, 3. b

4. razred

Literarna dela

Grdi raček pripoveduje

Med svojimi brati sem se izvalil zadnji. Ko me je mama zagledala, je bila razočarana. Bil sem drugačen.

Vsi so me porivali, zmerjali in kljuvali. Zato sem odšel v močvirje, kjer so prebivale divje race. Vprašal sem jih, ali se lahko odžejam z močvirsko vodo. Race so me prijazno sprejele. Nekega dne so prišli lovci in začeli streljati na divje race. Ko je streljanje nehalo, sem zbežal iz močvirja. Ves utrujen sem zagledal koč in vstopil. Tam sta živela kokoš in maček. Ker nista razumela mojega načina življenja, sem odšel. Prišla je zima in skoraj bi zmrznil, če me ne bi rešil kmet. A ljudi sem se močno bal, zato sem razdejal celo hišo in spet pristal zunaj. Ko se je spet otopilo, sem srečal labode, ki sem jih tako občudoval. Rekli so mi, naj se pogledam v vodi. Ugotovil sem, da sem tudi jaz labod.

Vsi so me občudovali, saj sem bil najlepši. Ne bi mogel biti bolj srečen.

Benjamin Kosič, 4. a

Likovni izdelki

VSI SE SPRAVLJAJO NAME

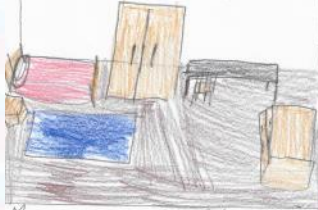
Eva Ana Logar, 4. a

VSI SE SPRAVLJAJO NAME

Jaka se bo preselil v novo mesto.

Kahaj je obšel v hišo in si izbral sobo. Začel si jo pospravljati.

Mama ga je poklicala naj pride na igri.

Ko ni našel prilepnega mesta, je iskal svojega prijatelja. Ko ga je našel, se je vrnil.

Ko mu je mama prebrala maj, se je vrnil.

Svečan je nujno in stani. Pekača je neki da bo ga zmagel potle in stoplmanj.

Jure je bil na zabavo. 11.4.8. 9+13. 8-8.

Mama mu je rekla naj gre na zabavo in naj povabi Jurca.

Prvi dan šole je bil grozen. Vsi so se mi nasmejevali in ugrizali se da je tudi zlo. Ne govoriš o Juri. Naj mi tiho ni mi všeč.

Jure je bil na zabavo. 11.4.8. 9+13. 8-8.

Prisel je do Jurčeve hiše in videl njegovo mamo.

Krišel je v Jurčovo sobo. Ko bral je imel rekla pika podloga.

Mama je rekla da ota kvari nambo.

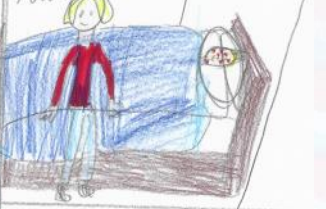

Ko je Jaka Jurca povabil na zabavo.

Ilustrator: Tjaša Šajn
Autor: Tjaša Šajn

Usede se na pol postelje in nekaj začuti yongasto podloga.

Jure mu je dal eno nambo.

Jure se Jaka na zabavo prišel in nekaj začuti yongasto postala sta prijatelja.

Datum: 11.2.2022

Tjaša Šajn, 4. a

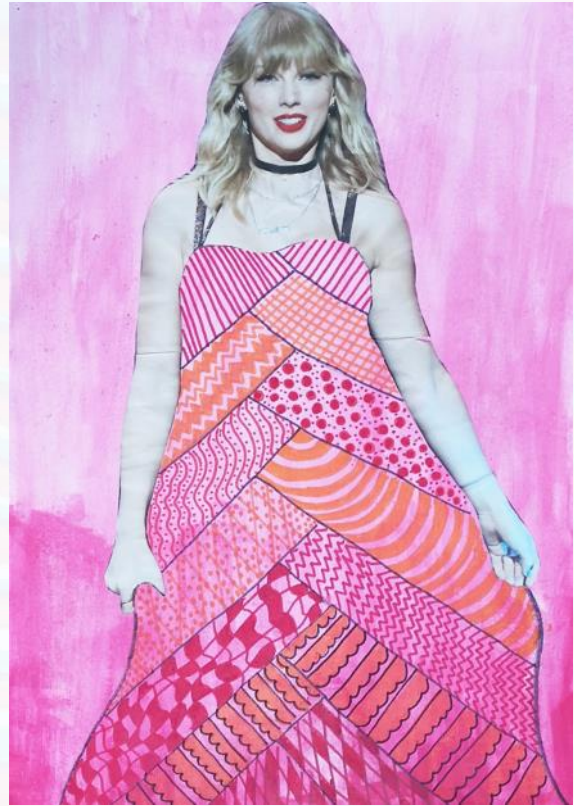
Kaja Šenkinc, 4. a

Trinny Škrabolje, 4. a

Hana Vičič, 4. b

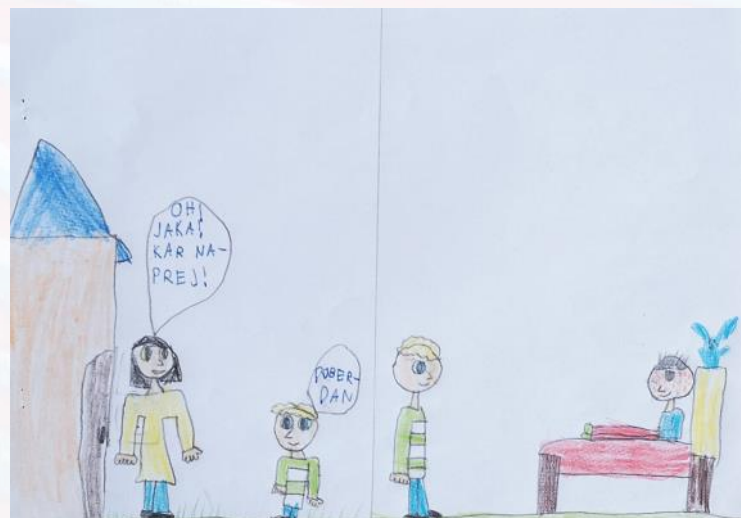
Lina Primc, 4. b

Lina Primc, 4. b

VSI SE SPRAVLJAJO NAME

razred: 4. B
autor: Mija Pecman Dedič

Mija Pecman Dedič, 4. b

VSI SE
SPRAVLJAJO
NAME

AVTORICA: Živa Gombač

Živa Gombač, 4. b

5. razred

Literarna dela

Moj ata

Moj ata mi vsak dan nagaja,
mi žogo podaja.
V objem svoj me stisne,
mi poljub pritisne.

Je otrok po srcu,
a postaven možak,
zame pa vedno
bo pravi junak.

Neja Prelec, 5. a

Rožica

Rožica tukaj, rožica tam,
pomlad že prihaja k nam.

To so zvončki in trobentice,
naše prve rožice.

Tudi teloh in vijolice se že budijo,
kakor mi, tudi one sonca si želijo.

Ines Vlaše, 5. a

Moj prijatelj konj

Moj konj je pravi prijatelj,
jaz pa pravi pisatelj.

On prijazen do mene je,
veliko poljubčkov deležen je.

Jaz vesela sem bila,
ker dobila sem ga.

Ko prišla je vila,
sem ga skoraj polomila.

On ni nikoli len,
a vseeno je ovalen.

Nikoli nočem ga izgubiti
ali kam drugam oditi.

Jokala bi, če se ti kaj zgodi,
ker moja največja tolažba si.

Aleksis Gulja, 5. a

Kako postati pesnik?

Pesnik res lahko je vsak,
a najprej potreben je velik korak.
Ko se zjutraj zbudiš, lahko poletiš,
a le če pravi navdih dobiš.

Pišem kitice debele, ozke,
tanke in vesele.
Ko enkrat jih končam,
bil to tisti je korak.

*Lara Manias, Kim Tomšič Bazina,
Naja Celin in Nika Zorc, 5. b*

Novo leto

Kmalu prišlo bo
novo leto,
vsi veseli
krasimo smreko.

Božični okraski
so v hišah povsod
in lučke prižgane
nam kažejo pot.

Skupaj z družino
praznujemo ga,
dokler ne mine
tja do neba.

Novoletne noči
se vsak veseli,
čisto nikomur se
spat ne mudi.

Dedek prihaja,
sneg se tali.
Kje so darila?
Pod smrečicami.

Sara Logar in Aljaž Polh, 5. b

Maksa Samsa

Poezija je nastala
iz njenih pesmi,
vsi ljudje so jih brali
in postali resni.

Sara Logar, Aljaž Polh in Ian Poklar, 5. b

Prijatelj

Prijatelji so vedno
z nami, tudi če
smo v drami.

Če se prijatelj
izgubi, pomagamo
mu mi.

Pravi prijatelj nekoč,
priskočil ti bo
na pomoč.

Če se nam kaj zgodi,
prijatelj k
nam prihiti.

Maruša Frank, Sara Logar in Aljaž Polh, 5. b

Prijatelj

Prijatelj vedno je ob tebi,
kadar ti v stiski si,
prijatelj vedno ti pomaga,
če te kaj zelo skrbi.

Prijatelju ne smeš lagati,
ker to res pošteno ni,
a če kdaj ga potrebuješ
ob strani vedno ti stoji.

*Lara Manias, Kim Tomšič Bazina,
Naja Celin in Nika Zorc, 5. b*

Kozarec

J sUhJMi uSji
sEM se ZBudjL
tAKoJ sEM pOmisljL
piL,JaZ bi PJL
Že Jen, piL, piL,
piL,
Poln
kOzarc
BoM
Netil
In BoM piL

IAN POKLAR, 5b

Ian Poklar, 5. b

Likovni izdelki

Lara Manias, 5. b

Eva Bevčič, 5. a

Žiga Pušnik, 5. a

Anali Boštjančič, 5. a

6. razred

Literarna dela

Moji sošolci

Zala v svetu nemških ovčarjev živi
in največ prostega časa v knjižnici preživi.

Domen obožuje igrico Fortnite,
ampak meni je to en velik *dolgcajt*.

Sandi vedno vse pokomentira,
zato včasih posledice pobira.

Žan se s kolesom po cesti podi,
svobode jemati si ne pusti.

Vidala včasih zagradi migrena,
ampak nikoli ne pozabi napisati
vsa naša indijska imena.

Sara je pegasto dekle,
ki nam vedno nekaj novega pove.

Z Maticem F. ti nikoli dolgčas ni,
ker vedno kakšno neumnost ušpiči ti.

Žiga pri pouku zasanjan je,
ko ga kaj vprašaš,
samo zasmeje se.

Tan za Liverpool F. C. navija
in na igrišču z veseljem gole zabija.

Anže mi vsako vezalko odveže,
dokler se sam v mojo past ne zaveže.

Matic M. je preveč tih,
pri njem se ne sliši niti en sam kih.

Rebeka v svetu konjev živi,
zato se vsak torek z njimi podi.

Ela pri vsakem ocenjevanju izmaže se,
a jaz še zdaj ne vem, kako ji to vedno uspe.

Aleksander vedno v športu prvi je,
ker drugim ne pusti,
da mimo njega prebijejo se.

Marisa rada zasanjana živi
in vsako popoldne z Zalo v knjižnici preživi.

Pri Tiji nikoli ne obstaja poprava,
ker vedno izvleče svoj as iz rokava.

Vita nima nobenih skrbi,
zato kot šefica vedno za naš razred poskrbi.

Ana neumnosti delat hiti,
zato se pri pouku včasih malo preveč smeji.

Sama pa sem še danes zelo vesela,
ker sem v najboljši razred iz Košana priletela.

Naja Vičič, 6. b

Ribolov

Vsako leto, ko poletje pride,
se z družino odpravimo
na morje po velike ribe.

Vsak spakira, kar mu rabi,
Za vsak slučaj, da česa ne pozabi.
Vso opremo v avto damo
in na dolgo pot se podamo.

Ko do modrega morja pridemo,
hitro kot raketa vabo na trnek pripnemo.
Ko se riba v vabo ujame,
jo sestra z mrežo zajame,
tata jo za žar pripravi,
mama pa okusen obed napravi.

Tan Kadirić, 6. b

Nemški ovčar

Nemški ovčarji mi pomenijo vse,
Raje jih imam kot katerekoli druge pse.
Lepši so kot vsi ostali,
čeprav ti bodo ves vrt s tacami prekopali.

Nemški ovčarji so res krasni, prečudoviti,
zato morate nujno enega dobiti.
Od takrat boste vedno srečni,
saj prav zares niso tečni.

Oni ne rečejo hov
in če to mislite, morate takoj domov.
Jaz vem, da auf rečejo,
tako kot vem, da hitro tečejo.

Zala Barbiš, 6. b

Deklica z vžigalicami

Učenci so po obravnavi Andersenove pravljice Deklica z vžigalicami pisali predzgodbo o tem, kako je živel revna deklica in kaj se je dogajalo z njo, preden je šla v hudem mrazu na zadnji večer v letu poslednjič prodajat vžigalice.

Bila je mrzla zima in veter je močno pihal. Deklica je z očetom sedela v razpadajoči hiši in se stiskala v kotu lačna in premražena. Vsi v mestu so se pripravljali na konec leta, saj se je bližal silvestrski večer.

Deklica in njen oče sta se pogovarjala o novem letu. Dejala je: »Upam, da bo naslednje leto boljše, kot je bilo to. »Bi se že spodobilo,« ji je odvrnil oče. »Ko bi vsaj dobil službo, da bi lahko živel normalno,« je še dodal. Oče si je namreč zelo želel, da bi popravil njun dom.

Odšel je po suhljad, da bi zakuril ogenj. Deklica je sedela v kotu in se zazrla v nebo. Opazila je, da se ji ena zvezdica približuje. Ko je bila že čisto blizu, je videla, da ima oči, nosek, usta in dve roki. Posuta je bila z zlatim prahom. Deklica je prestrašeno stegnila roko in zvezdica se je usedla na njeno dlan. Deklica jo je vprašala: »Od kod prihajaš, zvezdica mala?« »Iz najvišjega neba, kjer živijo dobri ljudje, ki so zapustili Zemljo,« ji je odgovorila zvezdica. »Če si od tam, gotovo poznaš mojo babico,« je dodala deklica. Zvezdica je zelo dobro poznala njeno babico, povedala ji je, kaj vse lepega počne in kako zelo pogreša svojo vnukinjo. Deklica je zamižala in si zaželela, da bi odšla k babici. Ko je odprla oči, zvezdice ni bilo več.

Oče se je vrnil z nabranimi drvimi. Skupaj sta zakurila ogenj in se pogrela. Ostale vžigalice, ki jih ni porabil, je dal deklici. Naročil ji je, naj jih naslednji dan proda na ulici.

Vita Vičič, 6. b

Pred davnimi časi je živel deklica. Njena družina je bila revna, zato je morala vsak dan iti v mesto in prodajati vžigalice.

Bil je začetek zime. Oče jo je zvečer poslal prodajat. Deklici ni bilo prav prijetno, saj je bilo zunaj mrzlo. Odšla je do hiše, v kateri je včasih prebivala njena babica. Bila je žalostna, saj jo je babica zapustila na isti večer pred enim letom. Razgledala se je naokoli in zagledala pulover, ki ga je dobila kot darilo za svoj sedmi rojstni dan. Oblekla si ga je in pristajal ji je kot ulit. Odšla je na mestni trg in opazovala morebitne kupce, ki bi morda kupili vžigalice. A redkokdo se je pristavil pri njej. Nenadoma je zagledala črno senco v zraku, ki jo je milo rotila: »Lepo te prosim, Božiček, pripelji nazaj mojo babico. To je moja edina želja.« Odšla je domov, saj je vedela, da ne bo prodala niti ene vžigalice, pa tudi verjela ni, da se ji bo želja izpolnila. Upala je, da je oče ne bo zlasal, ker ni zaslužila niti novčiča. Ko je prišla domov, je bil oče zelo jezen, zato ji je ukazal, naj naslednji dan ne pride domov, dokler ne proda vseh vžigalic.

Naslednjega dne je počakala, da se je zmračilo, nato pa se je odpravila na ulico. Strašen mraz je bil ...

Vidal Dabholkar, 6. b

Pred davnimi časi je v revni vasici živela deklica. Njena družina je imela zelo malo denarja, zato so morali vsi otroci delati. Punčka je prodajala vžigalice, zato se jo je prijel vzdevek Deklica z vžigalicami.

Dan pred silvestrovim je kot vedno šla prodajat vžigalice. Usedla se je na klop in čakala, da jih kdo kupi. Ko je nekaj časa tako sedela, je k njej prišel pes. Lajal je in lajal, dokler se ni odločila, da mu bo sledila. Po snegu sta se odpravila v gozd. Pes je stopil na kamen in rekel: »Pridi z mano. Pokazal ti bom pot v pasjo deželo.« Ko sta prišla, se je vanju zaletel renčeč nemški ovčar. »Rex, sedi!« je zavpil pudelj, ki je bil z deklico. Rex se je res usedel in se pomiril, a še vedno se je slišalo njegovo renčanje. Tisti dan se je deklica imela res lepo. Igrala se je z vsemi kužki in ni je zeblo. Ko se je bližal večer, je morala oditi. Ko je odhajala, ji je Rex pritekel naproti. Mislila je, da jo bo napadel, a ji je namesto tega dal vrečko kovancev. »To pokaži očetu, da bo mislil, da si kaj prodala,« ji je rekel. Deklica se mu je zahvalila in odšla. Doma je vrečko pokazala očetu, ki je bil navdušen.

Potem je odšla spat in se poskušala naspiti, da bo naslednji dan, na silvestrski večer, spet lahko prodajala vžigalice.

Zala Barbiš, 6. b

Zgodbice iz niza besed

Učenci so iz danih besed ustvarjali zanimive zgodbice. Cilj je bil, da vključijo vse oz. čim več besed kot jih lahko. Te besede so bile: kraljica, vseč, njiva, knjižnica, Andraž, izziv, prejšnji, predstaviti, sladkorček, milijon, domišljija, izza, konj, prijatelj, čevelj, vstati, oddaja.

Izziv

Nekega lepega sončnega dne sta se Andraž in njegov najboljši prijatelj konj Miško odpravila na izlet po gozdu. Miško je bil poseben konj, saj je znal govoriti.

Andraž je Mišku dal izziv, saj je vedel, da so mu ti vseč. Če bo Miško skočil čez reko in pristal na kraljičini njivi, bo dobil nagrado. In ta je bila mamljiva - velik sladkorček. Konj Miško je uporabil vso svojo domišljijo, da bi mu uspelo preskočiti reko, ki je tekla izza velikega hriba. Andraž mu je dejal, da ima na voljo tri poskuse. V prvem in drugem mu ni uspelo, zato se je usedel na tla, da bi dobro razmislil. Minilo je nekaj minut in dobil je zamisel. Najti je moral dolgo in močno deblo, da bo lahko naredil most. Spomnil se je, da je prejšnji teden v tem gozdu videl porušeno drevo. Vstal je in ga šel iskat. S pomočjo drevesa mu je uspelo iti čez reko in priti na njivo, ki je bila dolga milijon korakov. Čez njivo je jahala tudi kraljica, ki je bila namenjena v knjižnico.

Andraž je govorečega konja predstavil kraljici, ki ju je povabila na dvor.

Tan Kadirić, 6. b

Kralj Andraž in zlobna kraljica

Pred davnimi časi je živel pošten in prijazen kralj Matjaž. Imel je dva sinova, Andraža in Gorazda. Ker je bil Andraž starejši, mu je oče po smrti nameraval zapustiti celotno kraljestvo. Gorazd je bil zaradi tega na svojega brata ljubosumen.

Po očetovi smrti je takoj sledilo kronanje bodočega kralja. Gorazd je bil tako ljubosumen, da ni zmožgel spremljati veličastnega dogodka. Očividci so ga videli teči čez grajsko njivo. Ker brata ni bilo dolgo časa nazaj, je Andraža začelo skrbeti. Poslal je tri vojščake, da ga najdejo. Ko so se vrnili, so povedali, da so pri robu prepovedanega gozda našli njegov čevalj. Andraž je hitro stekel v skedenj, kjer je zagledal svojega konja, kako liže sladkorček. Hitro ga je zajezdil in se odpravil z vojščaki pogledat na kraj, kjer so našli Gorazdov čevalj. Bil je žalosten zaradi brata. Na poti nazaj je srečal čarovnika, kateremu je zaupal celotno zgodbo. Ta mu je razložil, da je mladega princa ugrabila zlobna kraljica. Andraž je prosil čarovnika, naj mu pove, kako bi lahko rešil svojega brata. Čarovnik je odpeljal kralja v knjižnico, kjer je bilo na milijone knjig. Izvlekel je knjigo z naslovom Prijatelj in domišljija ter pripravil kotel in začel kuhati magični napoj. Ko ga je dokončal, je čarovnik napitek izročil kralju in mu povedal, da mu bo ta napoj pomagal pri izzivu. Dal mu je tudi vsa natančna navodila, kaj mora storiti, da reši brata. Andraž je nato odšel v sobo in začel kovati svoj načrt. Ko ga je dokončno domislil, mu je bil zelo všeč. Mislil si je, da je to edina prava pot do brata. Odpravil se je v posteljo in zaspal.

Naslednje jutro je vstal, dal nekaj kruha in marmelade v torbo, zajezdil konja in se odpravil proti kraljičinemu gradu. Pred grajskimi vrati sta ga ustavila dva stražarja in ga vprašala, kdo je. Andraž se jima je predstavil in rekel, da je meščan, ki prinaša dobrote za njeno veličanstvo. Stražarja sta ga na njegovo olajšanje spustila noter. Prvi del naloge je bil izvršen z lahkoto, upal je, da se bo tako zlahka priplazil tudi v grad. Šel je skozi star podzemni vhod. V notranjosti je nekoliko smrdelo, vendar ga to ni motilo. Tiho se je prithotapil skozi velike sobane in dvorane, ko je kar naenkrat izza vogala največje sobe zagledal zlobno kraljico, ki je ležala v postelji in gledala svojo najljubšo oddajo. Andraž se ji je prikradel za hrbet, jo zvezal, zakril usta in jo vrgel v temnico. Zdaj je moral samo še poiskati brata. Našel ga je zvezanega v skrivni sobi. Odstranil mu je verigi, ki sta oklepali njegove roke in noge. Osvobojeni Gorazd je skupaj z bratom odjezdil domov, kjer mu je Andraž ponudil pol kraljestva. Ponudbo je zavrnil, saj je spoznal, da ni boljšega kralja in tudi ne boljšega brata, kot je Andraž.

Andraž je uspešno vladal svojemu kraljestvu, Gorazd pa se je izuril za enega od najboljših vojakov v kraljevi vojski.

Vidal Dabholkar, 6. b

Šolski izlet

Andraž in njegovi sošolci so se prejšnji četrtek odpravili na izlet po Sloveniji. Odhod izpred šole je bil že ob 7. uri, zato je moral Andraž zgodaj vstati.

Po eni uri vožnje so prispeli v Lipico, kjer so si ogledali predstavo s konji. Andražu je bilo to zelo všeč, saj obožuje konje. Po predstavi so imeli nekaj prostega časa za malico. Andraž in njegov prijatelj sta se izmuznila v hlev, da bi nahranila konje s sladkorčki. Našel ju je oskrbnik in jima povedal, da živali ni dovoljeno hraniti. Zanj sta imela še milijon vprašanj, a bil je čas za odhod. Naslednja postaja je bila Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani. Drveli so po cesti, ko je izza ovinka skočil zajec, ki se je pasel na bližnji njivi. Andražu je domišljija delala s polno paro in že je videl, kako se avtobus prevrača. Toda voznik je hitro odreagiral, zajec je varno prečkal cesto in avtobus je peljal naprej. Ogled knjižnice je bil kratek, več časa so namenili sprehodu po mestu. Ko so hodili po poti, so naleteli na veliko lužo in prijatelj je Andraža izzval, da skoči čez. Vzel je zalet in se močno odrinil, pa vendar to ni bilo dovolj. Pristal je v luži in si zmočil oba čevlja. Andraž je imel že vsega dovolj, zato je bil vesel, da je končno prišel čas za odhod. Na poti domov so na avtobusu gledali oddajo o kraljici Elizabeti.

To mu je bilo zelo všeč, saj je moral naslednji dan pri zgodovini predstaviti način življenja v času njenega vladanja.

Sara Fabijančič, 6. b

Kraljičin turnir

Bilo je čudovito sobotno jutro. Kraljica je vstala, pojedla zajtrk v postelji in si oblekla prečudovito obleko. Odšla je v kraljevsko knjižnico in začela prebirati knjige. Ena izmed njih ji je bila še posebej všeč. Ko jo je brala, si je domišljala, kako bi bilo, če bi ona znala s konji preskakovati ovire.

Naslednji dan je bil velik turnir v jahanju konjev. Povabljenih gledalcev je bilo približno milijon. Turnir se je predvajal v športnih oddajah na različnih televizijskih programih. Kraljica je bila glavna gostja na tem turnirju.

Vsak tekmovalec je pograbil svojega konja in se postavil pred startno črto. Slišal se je glasen pok, ki je naznanil začetek tekme. Vsi konji so se pognali v dir. Proga turnirja je bila speljana ob njivah. Glavna nagrada tega turnirja je bila, da zmagovalec spozna kraljico. Prejšnje leto takega izziva niso imeli. Izza ovinka je pridrvel najhitrejši konj. Tekmovalci so se hitro približevali cilju. Na koncu je bil zmagovalec turnirja Andraž. Po končanem turnirju je šel do kraljice, da bi jo spoznal. Predstavil se ji je in ji v znak pozornosti podaril jahalne čevlje in drugo opremo za jahanje.

Tako sta postala prijatelja. Njegov zmagovalni konj pa je od kraljice za nagrado dobil celo vrečo sladkorčkov.

Marisa Šenkinc, 6. b

Andraž in kraljica

Prejšnji teden sva se s sestro odpravila v knjižnico, kjer sva preživela kar nekaj časa. Ogleovala sva si vse te knjižne police, ki jim ni in ni bilo konca. Na eni izmed polic pa je samevala knjiga z zlato obrobo in zdelo se mi je, kot da čaka name. Pristopil sem do police, vzel knjigo v roke in opazil zanimiv naslov, ki me je pritegnil. Odločil sem se, da jo vzamem s seboj domov. Doma sem odhitel v sobo, se ulegel na posteljo in odprl knjigo. Zgodbica se je začela nekako tako ...

Pred davnimi časi je na obrobju gozda živela kraljica. V lasti je imela mogočen dvorec, ki je bil obdan z visokim kamnitim zidom. Znotraj obzidja je bila majhna hiška, kjer so prebivali služabniki. Nekega dne je na vrata obzidja potrkal mlad, zbežan fant, črnih las in nebeško modrih oči; bil je bos, slabo oblečen in v rokah je držal majhno culico, ki je bila vse prej kot polna. Mladenič je stal pred vrati in še nekajkrat potrkal, a vrata se niso odprla, zato se je odločil, da se odpravi iskat svojo srečo drugam. Ravno, ko se je obrnil in naredil nekaj korakov s solzami v očeh, je nekaj močno zaropotalo in vrata obzidja so se odprla. V ozadju pa je bilo slišati nežen glas mladega dekleta: »Želite, prosim?« Mladenič se je boječe obrnil in tiho izustil: »Pozdravljeni, moje ime je Andraž. Na poti sem že kar nekaj tednov. V moji culi je samo še sladkorček. Lačen sem in žejen, zato bi vas prosil za malo kruha in vode, v zameno pa vam ponujam svojo pomoč pri delu.« Dekletu se je Andraž zasmilil, zato ga je povabila naprej v služabniško hišico. Tam je spoznal še kar nekaj prijaznih ljudi, ki so stregli kraljici. Ponudili so mu hrano in pijačo ter mehko posteljo, kjer se je lahko spočil. Po nekajurnem spancu je vzel svojo culico, se vsem iz srca zahvalil in odpravil na pot. Nenadoma pa se je izza vrat prikazala kraljica. Bila je lepa, mlada, imela je dolge svetle lase in ustnice, rdeče kakor jagode. Andraž je ob vsej tej lepoti kar obnemel. Ponižno se je predstavil kraljici in ji povedal, da išče delo, saj bi si le tako zaslužil za hrano. Kraljica je imela takoj milijon zamisli, kaj vse bi lahko počel, če bi ostal pri njih na dvorcu. Seveda tudi Andraž ni imel nič proti in tako je dvorec dobil še enega služabnika.

Andraž je moral vsako jutro zgodaj vstati, zložiti vsak čevelj mlade kraljice, nahraniti konja in poskrbeti za ostale stvari na dvorcu. Vsi so bili zelo zadovoljni z njim, kraljici pa je postal najboljši prijatelj. Vsak večer pred spanjem je zrl v nebo, polno zvezd, ki so oddajale bleščečo svetlobo in si domišljjal, kako bo nekoč s svojim trdim delom tudi sam zgradil velik dvorec ter pomagal revnim, kot so na tem dvorcu pomagali njemu.

Čeprav je bil to za Andraža velik izziv, se ni odpovedal svojim sanjam. Še naprej je zgodaj vstajal, skrbel za živali, njivo, kraljico, dvorec in okolico. Še danes se govori o tem, kako je nekemu služabniku uspelo zgraditi lasten dvorec.

Žan Čekada, 6. b

Na podeželju

Šola se je končala in z mojim prijateljem Andražem sva šla na podeželje. Moji starši so naju odpeljali na posest, ki je v lasti mojega strica. Ker pa je stric odšel nakupovat, sva bila čisto sama.

Tam sva zagledala konje. Nato sva šla pogledat v hišo in tam našla knjigo, v kateri je bila zgodba o ameriški kraljici. Našla sva tudi sladkorčke za konje, ki sva jih opazila že prej. Odšla sva iz hiše in dala konjem sladkorčke. Ko nama jih je zmanjkalo, so se konji hitro obrnili in stekli stran. Ker sva jih hotela pobožati, sva stekla za njimi. Videli so naju in zdelo se je, kot da naju čakajo. Ko sva se jim približala, sva ugotovila, da si ne želijo najine družbe, zato sva stekla nazaj. V naglici se je Andražu zataknila noga v razpoki v tleh, zato se je moral sezuti čevelj. Na srečo konjem nisva bila zanimiva, zato so naju pustili pri miru. Divjanje za konji nama je bilo všeč, a potrebovala sva počitek. Vrnila sva se v hišo, se usedla in začela gledati oddajo z naslovom Prevelika domišljija. Ko se je stric vrnil, naju je prosil za pomoč na njivi. Posadili smo korenje in fižol. Kasneje sta naju prišla iskat moja starša. Ker sva ju hotela z Andražem prestrašiti, sva se skrila in ob pravem trenutku skočila izza grma in ju prestrašila.

Andražu je bilo prejšnji teden pri mojem stricu tako lepo, da mi je rekel, da bi tako dogodivščino še milijonkrat ponovil. Jaz pa sem mu obljubil, da ga bom z veseljem vzela s seboj, ko me bodo starši spet peljali k stricu na podeželje.

Matic Frank, 6. b

Obisk kraljice

Prejšnji torek so v oddaji Domišljija predstavili kraljico, ki ima rada konje. Andraž je gledal oddajo s prijateljem Matejem, ki mu je postavil izziv, naj kraljico obišče. Andraž, ki se mu je ideja zdela zanimiva, je izziv sprejel.

Zgodaj zjutraj je vstal, se oblekel, pojedel zajtrk in se odpravil na vlak. Ko je prispel, je nekaj časa iskal kraljičin grad, a naposled ga je našel. Ravno je stopil na njen vrt, ko se je vanj zaletel kraljičin pes. Medtem ko ga je božal, mu je pes sunil čevelj. Hitro je stekel proč in pustil Andraža brez enega čevlja. Ko je psa le našel, je žvečil njegovo obuvalo pod mizo v grajski knjižnici. Tam je bilo na milijone knjig. Čez nekaj časa se je pes čevlja naveličal in ga vrnil Andražu. Ker je bil ves slinast, ga je Andraž pustil na njivi, da se posuši. Takrat se je spomnil, zakaj je sploh prišel. Odšel je h kraljici in se ji predstavil. Ta ga je lepo sprejela in mu razkazala grad. Potem je Andraž zaslišal čudne zvoke in se je spraševal, kaj sliši. Kraljica je opazila njegovo začudenje in mu povedala, da so tam njeni konji. Šla sta jih pogledat in izza vogala je prišel velik črn konj. Andraž se ga je prestrašil, a potem mu je dal sladkorček, da se je pomiril. Konju je bilo to zelo všeč. Hitro ga je vzljubil. Kraljica ga je peljala jezdit in zelo je užival. Ko je ugotovil, koliko je ura, je vedel, da mora domov.

Poslovil se je od kraljice, ki ga je povabila, naj jo še kdaj obišče. Andraž se je vrnil domov, šel spat in hitro zaspal. Zelo se že veseli naslednjega obiska kraljice.

Zala Barbiš, 6. b

Biti majhen

Majhni jočejo,
da dosežejo,
kar hočejo.

Ko veliki govorijo,
majhni poslušajo
in sedijo.

Če si majhen,
se lahko igraš cel dan.

Biti majhen je lepo,
saj velikim je včasih zelo hudo.

Nika Smolej, 6. a

Nočem biti mali,
ker mi vedno težijo.
Hočem biti velik,
da iz rok me spustijo.
Rad samostojen bi bil in junak;
mama mi pravi,
naj učim se iz napak.

David Bračko, 6. a

Večji več vejo,
manjši nič ne smejo.
Manjši se še večajo,
starejši pa ne.

Tija Gombač, 6. a

Biti majhen pomeni biti nebogljen,
segati mami le do kolen.
Pomeni ubogati celo starejše brate!

Ko si velik,
se zjutraj v službo ti mudi,
tvoj mali otrok pa še lahko sladko spi.

Jan Hrvat, 6. a

Biti majhen pomeni
imeti majhne roké in nogé,
delati majhne korake,
se skriti v majhne kotičke;
a treba je vedeti,
da imajo majhni ljudje veliko srce.

Žiga Mršnik, 6. a

Če si majhen,
ti vsak dan starši težijo,
zvečer ti televizije gledati ne pustijo.

Dobra stvar pri tem,
da si majhen,
je to,
da cel dan lahko voziš kolo.

Če pa si velik,
lahko delaš kar hočeš;
a če pospravljati nočeš,
se od nereda lahko kar razjočeš.

Lara Baša, 6. a

Naše prav'ce, prav'čice

Zgodba umazane gospe

Nekega dne je pred sedmimi gorami, tremi umazanimi potoki in med stotimi umazanimi čmrlji živela umazana gospa. Imela je umazano hišo.

Nekega dne je kuhala kosilo v umazanem loncu na umazanem štedilniku, pa je skozi dimnik priletel umazan ptič. Umazana gospa ga je nagnala. Odletel je skozi umazan dimnik.

Medtem se je k umazani gospe priklatil umazan pes. Umazana gospa ga je oprhala v umazani kadi in ga skrtačila z umazano krtačo. Za njim je ostala umazana kopalnica.

Umazana gospa jo je počistila. Nato se je lotila čiščenja hiše, ki je bila vsa umazana. Ko je končala z umazanim delom, je umazane krpe odnesla v umazan zabojnik z odpadki. Potem se je umazana gospa še sama oprhala. V hiši ni bilo nič več umazanega.

Jan Hrvatina, 6. a

Strašna kokoš

Nekega dne se je strašno strašna kokoš odločila oditi na polje strašit. Tam je zagledala še bolj strašno kokoš, ki je strašila strašno strašne otroke. Otroci so se skrili v strašno strašno hišo in prosili strašno strašnega vampirja, naj jim pomaga strašiti strašno strašni kokoši. Ko so strašno strašni vampir in strašno strašni otroci odšli iz strašno strašne hiše, so na polju zagledali strašno strašni kokoši, ki sta strašili vse pred seboj. Pritihotapili so se za strašno strašni kokoši in ju zgrabili. Ampak niso vedeli, da imata strašno strašni kokoši skrivno orožje – najstrašnejšega med najstrašnejšimi, enega in edinega strašno strašnega piščančka. Piščanček jih je vse zbral v drugo, manj strašno deželo.

Upam, da vas ta pravljica ni strašno prestrašila.

Rok Poljšak, 6. a

Smrdeča mačka

V svojem smrdečem smrdečem domu je živela smrdeča smrdeča mačka. Ni imela vode, zato se ni mogla okopati in očistiti svojega doma. Ni živela v vasi, od tam so jo izgnali zaradi smradu.

Nekega dne je počivala v svoji smrdeči postelji in niti slutila ni, da ji gori hiša. Nek mucek iz vasi je opazil dim in hitro odšel k gasilcem. Oni so kar s helikopterjem, polnim vode, zleteli proti požaru. In v trenutku, ko so spustili vodo iz helikopterja, se je smrdeča mačka zbudila. Požar je bil pogašen, mačka pa čista in lepa kot še nikoli. Takoj so ji dali brisačo in ji priskrbeli hiško v vasi. Tam je imela vodo in od takrat naprej je bila najčistejša in najlepša mačka v vasi.

Kana Prosen, 6. a

Tečna tečna brat in sestra

Je bil en tečni tečni fantek. Imel je tečno tečno sestro, ki ga ni imela rada. Enkrat sta šla na sprehod in srečala tečnega tečnega lovca. Njihov pogovor je bil zelo tečen. Tečni lovec je lovil enega zelo tečnega medveda. Tečna tečna otroka sta se odločila pomagati. Odpravili so se na lov za tečnim medvedom. Hodili so in postajali vedno bolj tečni. Prišli so na jaso in zagledali tečnega medveda. Tečna tečna bratec in sestrica sta se ustrašila in splezala na drevo. Tečni lovec je nameril in s puško ubil tečnega medveda. tečna tečna brat in sestra sta se objela, saj sta bila varna. Tečna tečna sestra je rekla tečnemu tečnemu bratu, da ga ima rada. Tečni lovec ju je povabil na čaj. Sedeli so za mizo in se tečno pogovarjali in smejali. Tečna tečna brat in sestra sta se tečnemu lovcu zahvalila in se odpravila domov. Tečna tečna otroka sta se od takrat naprej razumela in imela rada. Večkrat sta se odpravila na obisk k tečnemu lovcu.

Nika Smolej, 6. a

Smrdljivi smrdljivi fantek

Bil je en smrdljiv smrdljiv fantek, ki je hodil po smrdljivi smrdljivi vasi, ko je na smrdljivih smrdljivih tleh našel smrdljivo smrdljivo vrečko. Smrdljiv smrdljiv fantek je odprl smrdljivo smrdljivo vrečo in ven je skočila smrdljiva smrdljiva žogica. Smrdljiv smrdljiv fantek je smrdljivo smrdljivo žogico pojedel. Smrdljivemu smrdljivemu fantku je nekaj počilo v njegovem smrdljivem smrdljivem trebuhu. Smrdljiv smrdljiv fantek je šel v svojo smrdljivo smrdljivo hišo in svoji smrdljivi smrdljivi mami povedal, da je na smrdljivih smrdljivih tleh našel smrdljivo smrdljivo vrečko in da je v njej bila smrdljiva smrdljiva žogica, ki jo je smrdljivo smrdljivo pojedel, potem pa mu je nekaj smrdljivo smrdljivo počilo v njegovem smrdljivem smrdljivem trebuhu. Smrdljiv smrdljiv fantek in njegova smrdljiva smrdljiva mama sta se usedla v smrdljiv smrdljiv avto in se odpeljala v smrdljivo smrdljivo bolnico. Na smrdljivem smrdljivem vhodu je bila smrdljiva smrdljiva gospa, ki ju je vprašala, kaj smrdljivo smrdljivo želite. Smrdljiva smrdljiva mama je smrdljivi smrdljivi gospe na smrdljivem smrdljivem shodu pojasnila, da je njen smrdljivi smrdljivi sin na smrdljivih smrdljivih tleh našel smrdljivo smrdljivo vrečko, v kateri je bila smrdljiva smrdljiva žogica, ki jo je smrdljivo smrdljivo pojedel, potem pa mu je nekaj smrdljivo smrdljivo počilo v smrdljivem smrdljivem trebuhu. Smrdljiva smrdljiva gospa je smrdljivemu smrdljivemu fantku in njegovi smrdljivi smrdljivi mami naročila, naj gresta v smrdljivo smrdljivo sobo na smrdljivi smrdljivi desni strani smrdljivega smrdljivega hodnika. V smrdljivi smrdljivi sobi so nato smrdljivi smrdljivi zdravniki smrdljivo smrdljivo operirali smrdljivega smrdljivega fantka. Ko so smrdljivi smrdljivi zdravniki končali s smrdljivo smrdljivo operacijo, sta se smrdljivi smrdljivi fantek in njegova smrdljiva smrdljiva mama usedla v smrdljiv smrdljiv avto in se smrdljivo smrdljivo odpeljala v smrdljivo smrdljivo hišo. To je smrdljivo smrdljivi konec te smrdljive smrdljive pravljice.

Lara Baša, 6. a

Mokri stol

Mokri mož je prinesel mokri mokri stol na sredo mokre ulice. Mimo je prišla mokra kača in tudi njo je mokro ujel in mokro shranil. Nenadoma se je mokremu mokremu stolu približal mokro prevelik mokri medved, ki si je hotel mokro odpočiti na mokrem mokrem stolu. A ga je mokro polomil. Mokri mož je tudi njega mokro ujel in shranil, vendar mokrega mokrega stola ni mogel popraviti. Iz velikih mokrih desk je sestavil nov mokri mokri stol. Nato je mokro prišla mokra mušica plesat na novi mokri mokri stol. Mokri mož je ujel tudi njo. Vse mokre živali so se mokro tresle od mokrega strahu. Mokri mož jih je pomiril, nato so skupaj pripravili mokro zabavo.

Nik Rolih, 6. a

Aninica in Paninica

Pred davnimi časi sta z očetom in njegovo novo ženo živeli Aninica in njena starejša sestra Paninica. Njuna mačeha je bila do njiju zlobna, ampak samo takrat, ko v bližini ni bilo njunega očeta. Mačeha je svojemu možu govorila, kako bo za vse poskrbela: vsak dan bo počistila celo hišo, pripravila zajtrk in skuhala kosilo ter večerjo, kupovala vse potrebno, preuredila vrt in dvorišče ...

A storila ni ničesar, vse delo je naprtila Aninici in Paninici, ob tem pa zagrozila: »Če ne bosta naredili, kar sem vama naročila, bom povedala vajinemu očetu, da sta bili poredni in vaju bo kaznoval. Vem, da si nobena tega ne želi, zato kar na delo!«

»Da, mačeha, očeta nočeva razočarati, naredili bova vse, kar je treba.«

»Pa da vama ne bi padlo na pamet, da bi o tem našem dogovoru kaj izdale očetu, mojemu ljubemu možu!«

Oče je takoj ob vrnitvi domov opazil, kako je vse urejeno in čisto: »Žena moja draga, sama si se tako trudila! Saj bi ti lahko tudi moji hčerki pomagali.«

»Dragi moj, zakaj bi ju utrujala. Naj počivata.«

Očeta sta prišli pozdravit hčerki. Prosili sta ga, če se lahko pogovorita z njim na samem, brez mačehe. Privolil je in odšli so iz hiše, pri tem je mačeha dekleti pospremila z grozečim pogledom.

Hčerki sta očetu pojasnili, kaj se je zgodilo, Ampak oče jima ni verjel: »Hčerki, saj vem, da pogrešata svojo mamo, a nje ni več. Ni prav, da hočeta razdreti vez med menoj in mojo novo ženo.

Ne moremo za vedno biti sami, morata razumeti tudi mene. Prav je, da pogrešata svojo mamo, a prav je tudi, da mi privoščita novo srečo. Bodita prijazni do moje žene, pa bo tudi ona dobra z vama.«

Deklici sta s solzami v očeh razočarani stekli v hišo, bali sta se, da je mačeha slišala njihov pogovor in se bo maščevala.

Očeta so klicali, da se mora zaradi nujne zadeve vrniti na delo.

Mačeha je po njegovem odhodu začela dekleti klicati. Nista se odzvali, ampak sta se skrili pod posteljo, saj sta se bali, da bosta tepeni. Bili sta tiho kot miški, toda ... Paninica se ni mogla več zadrževati in je glasno kihnila. Mačeha se je sklonila in ju zagledala. Naglo sta se pognali proti vratom, a ta so bila zaklenjena, ključ pa v mačehinih rokah. »Zakaj se skrivata? O čem sta govorili z očetom?«

Torej ni nič slišala, sta si oddahnili: »Rekli sva mu, da nočeva, da se toliko mučiš z delom in mu obljubili, da ti bova v bodoče pomagali.«

Kazalo je, da jima je verjela, saj je odklenila in brez besed šla iz sobe. Aninica se je domislila in zašepetala sestri: »Kaj pa če bi mačeho, ko nama bo spet nesramno ukazovala, posneli?« »Poiščiva kako kamero in jo namestiva,« je predlagala sestra.

V kleti sta našli kar dve kameri, eno sta dali v dnevno sobo, drugo pa v kuhinjo.

Naslednje jutro, ko ju je poklicala mačeha, sta prišli iz sobe veselo razpoloženi, kar je mačeho začudilo, a rekla ni nič. Kmalu jima je začela ukazovati in ju pri tem žaliti. Storili sta, kar jima je naročila.

Oče se je vrnil ravno takrat, ko je bila mačeha pod tušem. Dekleti sta ta čas izkoristili in mu pokazali posnetek. Oče je bil pretresen.

»O, ljubezen moja, kdaj si prišel? Nisem te slišala. Boš videl, kako dobro večerjo sem ti pripravila,« se je prilizovala mačeha, ko se jim je pridružila.

»Ne laži! Vse vem. Kako si drzneš groziti mojima hčerkama? Poberi se iz moje hiše!«

Mačeha se je najprej hotela izgovarjati, a ko je videla očetov besni pogled, je šla pakirat svoje cunjice. Vrnila se je s kovčkom, se ustavila pred možem in rekla: »Itak te nikoli nisem imela rada. Če ne bi imel toliko denarja, se nikoli ne bi poročila s teboj!« Nato je zaloputnila z vrati in šla.

Oče je objel svoji hčerki: »Obljubim vama, da ne bom več iskal nadomestila za vajino mamo. Zmogli bomo tudi sami, saj se imamo radi.«

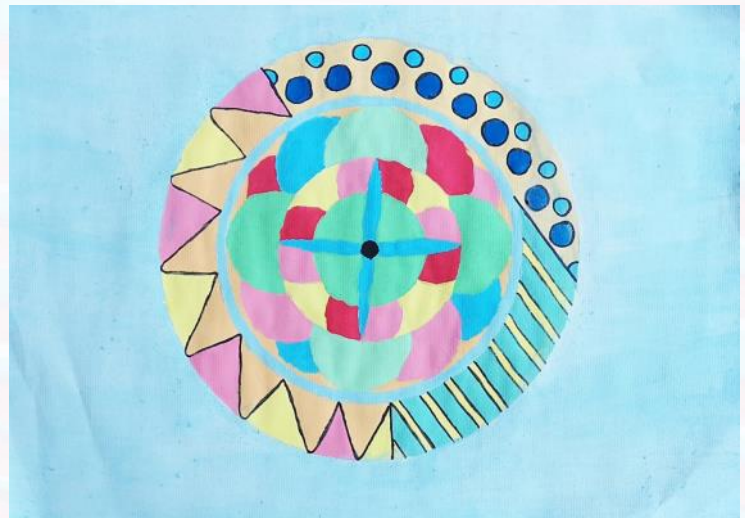
Dekletoma se je odvalil kamen od srca.

Aisa Mujakić, 6. a

Likovni izdelki

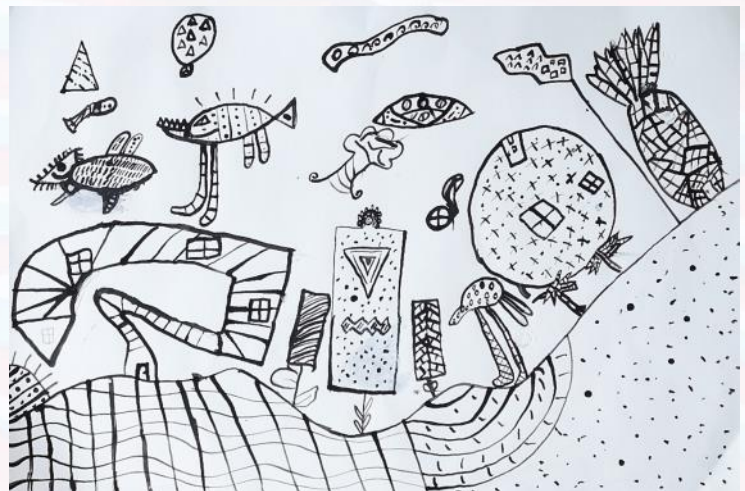
Emre Kamberovski, 6. a

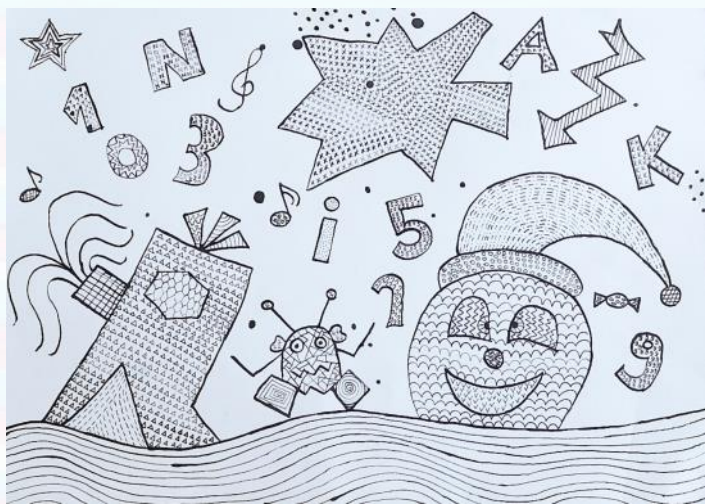
Lara Baša, 6. a

Nika Smolej, 6. a

Nik Rolih, 6. a

Nika Smolej, 6. a

Ana Vičič Šnajdar, 6. b

Naja Vičič, 6. b

Tia Tomšič, 6. b

7. razred

Literarna dela

Moj dom, moja mlada leta

Dom je beseda,
topla kot žemlja,
ki zadiši,
ko se mama smeji.

Dom je toplina,
veselje, bližina;
dom je pristan,
kjer nisem sam.

Miha Gašperšič, 7. a

Moje otroštvo bilo je zanimivo
in zelo ljubeznivo.
K pouku klavirja sem rada hodila,
da sem vse bele in črne tipke osvojila.

Na trenutke sem bila zelo nagajiva,
včasih pa tudi, priznam, vzkipljiva.
Z družino na sprehode sem hodila
in se voziti kolo naučila.

Izabela Krebelj, 7. a

Moj dom je tam,
kjer moja je družina,
kjer mamica nam kuha
in peče dobra peciva.

Moj dom je tam,
kjer muca je moja ljubka,
kjer kužika naša nas rada ima.

Moj dom je tam,
kjer moje lego so kocke,
kjer se z očetom igram
pleskarje, zidarje, varilce in mehanike.

Gregor Vičič, 7. a

Majhna sem bila,
mleko sem pila:
najprej me mama je dojila,
potem alpsko je mleko mi kupila.

Za v gore sem premajhna bila,
zato po borjaču sem tricikel vozila.
Ker mleko sem pila,
sem pravi bicikel se voziti naučila,
tricikel pa moja mala soseda je dobila.

Olivija Martini, 7. a

Ko sem še majhen otrok bil,
sem bil igriv in malce nagajiv.

Vsak drugače me je klical:
Bonbonček, Slonček, Balonček, Sonček ...
Zame vzdevkov je bilo za vse zvezdnato nebo.
Mojega imena slišati ni bilo,
četudi sem jim ga kričal na uho.

Matic Mejak, 7. a

Ljubezenske

V šolski klopi sedim
in po ljubezni hrepenim.

Čakam in čakam,
da me doleti
in vem,
da ljubezen tudi zaboli.

Ko najdem svojo ljubezen,
spoznam,
da fant je brezzvezen.

Raje spet v šolski klopi sedim
in za zvezkom dolgočaseno visim.

Izabela Krebelj, 7. a

Ljubezen je beseda,
ki veliko nam pove;
kdo nas ima rad
in kdo ne.

Ljubezen dobim pri družini svoji,
vedno ko rabim jo.

Ljubezen prijatelj in družine
je treba varovati,
če ne, izgubi se
in težko spet vrne se.

Dobimo jo le,
če potrudimo se.

Tine Valenčič, 7. a

Kaj je ljubezen
in kaj to ni?

Je ljubezen šum morja,
ki na uho šepeta?
Je ljubezen trdna kot gora,
ki sega do neba?
Je ljubezen nežna kot tvoj poljub?

Olivija Martini, 7. a

Kaj ljubezen je?
Tega ne vedo vsi ljudje.
Nekdo z objemi je obdan,
drugi od bolečine beži stran.

O ljubezni govorimo,
ko občutimo toplino.
Zato želim si le,
da občutili bi jo vsi ljudje.

Klemen Dimic, 7. a

Ko na klopci sedim
in vsak trenutek življenja
sem istega mnenja:
naj zadene me ljubezen,
ne pa bolezen.

Anes Suljkanović, 7. a

Ljubezen je kot pesem,
ki ti polepša dan.
Ljubezen je veselje,
ko ves si nasmejan.

Ljubezen lahko čutiš do ljudi,
do živali in stvari.
Včasih je boleča,
zareže v srce,
včasih pa prijetna,
ji sreča je ime.

Miha Gašperšič, 7. a

Ljubezni se kupiti ne da,
zato bodi prijazen do vsakega.

Ljubezen je,
ko se dva ljubita;
tudi če se skregata,
se iz ljubezni pobotata.

Ljubezni dovolj je za vse,
ljubezen del življenja je.

Matic Mejak, 7. a

Ljubezen kot ena čudna je bolezen:
zvečer ne moreš zaspati,
zjutraj pa ne vstati.
Čudno se počutiš,
pravzaprav ne veš,
kaj čutiš.

Lepa sošolka ti je všeč,
a ne veš,
kako naj to ji poveš.
Najlažje je,
če jo malo imaš za norca,
sošolci pa tebe za frajerja in borca.

Gregor Vičič, 7. a

Ljubezen je najmočnejši pojem.
Ko začutiš ljubezen,
postaneš ves nežen.

Ko si zaljubljen,
je ni stvari,
ki te lahko premaga.

Lovro Vičič, 7. a

Kaj je ljubezen?
Nekaj lepega?
-Da.

To je, saj veste,
nek čuden občutek,
ki se zgodi vsakemu,
če hoče ali noče.

Maruška Sanabor, 7. a

Vranje

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
na hruškici pristale,
da bi se s sadovi posladkale.

Vrane, vrane so živalce zvite,
rade imajo kič
bolj kot kak drug ptič.

Matija Sedmak, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
na veji poskočile
in se poslovile.

Začele so leteti
in med letom se vrteti.
Ena drugo so zadele,
zato se niso več vrtele.

Adam Primc, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi kmeta stran pregnale.

Vse na kupu zdaj kričijo,
vse norijo in vreščijo,
da ušesa nas bolijo.

Miha Gašperšič, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi skupaj brale.

Pa so videle siničke male,
ki so skupaj čeburnjale.
Bile so lepe
in za igro vse zagrete.

Vrane takoj so jih vzljubile,
ker bile tako so mile.
Knjige brž so odložile,
da bi skupni igri se posvetile.

Zarja Kovačič Štefančič, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale.
Le kaj bodo nam naredile?
Saj nič jim nočemo,
mi svoj mir le hočemo.

Lea Bečkanović, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi črva pohrustljale.

Vrane, vrane,
črne vrane so se kregale,
katera na vrsti je prej.

Vrane, vrane,
črne vrane med kregom niso opazile,
da črva več ni,
da tam v zemlji se smeji.

Matic Mejak, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi pesem prepevale.
Ker pa peti niso znale,
so na ves glas se smejale.
Na koncu so se odločile,
da si bodo prej spočile.
Jutri vajo ponovijo,
če le prej ne znorijo.

Klemen Dimic, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi hrano poiskale.

Kmetu škodo so naredile
in želodčke si napolnile.

Tine Valenčič, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi kmetom koruzo kra'le.

Vsi kmetje so jezni bili,
strašila so postavili.
Vse vrane so odšle,
strašil so ustrašile se.

Lovro Vičič, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi nam pridelek kra'le,
nam slabo voljo nakopale.

V jatah letijo,
kot zmešane hitijo.
Le kam se jim mudi,
če pa pridelka več ni?

Anes Suljkanović, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale
in v krogu zaplesale.

Poletele so v nebo,
a se še prej zaletale v drevo.

Po nebu so lebdele,
Fritza so s sabo vzele
in v neznano odletele.

Olivija Martini, 7. a

Vrane, vrane,
črne vrane so se zbrale,
da bi košarko igrale.

Razdelile so se v ekipe po pet,
trener je hotel,
da vsak koš je zadet.

Nasprotna ekipa je zmagovala,
zato je naša glavna vrana obupovala.

Naša ekipa petih vran
se je zelo potrudila,
da je na koncu rezultat
povsem spremenila.

Izabela Krebelj, 7. a

Naše nakupovalne izkušnje

Radi nakupujete? Doživljate obiske nakupovalnih središč kot družinsko pustolovščino? V trgovinah, brez katerih sodobni človek hočeš nočeš ne more, se zgodi marsikaj. Morda se boste našli v kateri od naših zgodb. Namenoma se nismo podpisali.

Neko soboto smo se z družino odpravili po nakupih. Odšli smo v eno od nakupovalnih središč v Kopru. Želeli smo kupiti jesensko obutev in oblačila, predvsem zame in za mojo sestro.

Ko smo prišli v nakupovalno središče, smo šli v nekaj trgovin vsi skupaj. S sestro sva morala pomeriti cel kup čevljev. Nato nas je mama vlekla še v trgovino z oblačili. Spet je bilo na vrsti veliko pomerjanja. Mama je izgledala precej utrujeno, meni pa je bilo prav zabavno. Nato smo se ločili. Z očetom sva šla gledat moške stvari, sestra in mama pa ženske. Čez nekaj časa sva z očetom poskusila najti mamo in sestro. A ju ni bilo nikjer. Iskala sva ju v prvem nadstropju. Ker ju tam nisva našla, sva šla še v pritličje. Nato sva se vrnila v nadstropje, kjer smo se ločili. Hodila sva v krogu in v vsaki trgovini gledala, kje bi lahko bili. Končno sta se vendarle pojavili pred neko trgovino. Minilo je skoraj tri četrt ure, da smo bili spet skupaj.

Mama se je naučila, da je pri sebi dobro imeti poln telefon. Po krajšem prerekanju smo šli na vročo čokolado in nato domov.

Poleti sem šel z mamo kupovat šolske potrebščine. Šla sva v trgovino E. Leclerc Ljubljana. To je res velika trgovina. Tam je bilo na policah nešteto potrebščin za pouk. Z mamo sva imela seznam, kaj potrebujem. Med vsemi izdelki sva neskončno dolgo iskala potrebne stvari. Bil sem že vsega sit, ko je mama ugotovila, da nisva še kupila vsega. Mučenje je trajalo še kakšne pol ure. Ko sva končno našla vse, je predlagala, da bi nakupila še hrano. Skoraj sem se zjokal. Noge so me bolele in vsega sem imel dovolj. Po kakšnih dveh urah sva prišla iz trgovine čisto izmučena.

Mislím, da naslednje leto ne bom hotel zraven.

Z družino smo se odpravili v nakupovalni center v Ljubljani. Šli smo v športno trgovino, da bi bratu kupili tekaško obutev. Ko je cela družina iskala njemu primerno obutev, sem si šla jaz malo ogledat pohodniške nahrbtnike. Eden izmed njih se mi je zdel zelo zanimiv, zato sem si ga ogledovala kar precej časa. Čez čas sem ugotovila, da ne vem, kje so ostali člani družine.

Panična sem tekala po trgovini ter jih iskala. Police z oblačili in obutvijo so bile precej visoke, zato sem jih s težavo iskala. Končno sem ugotovila, da sta se mama in moj mlajši brat odpravila v druge trgovine, medtem ko sta ata in starejši brat plačevala izbrane čevlje. Zelo sem si oddahnila, ko sem ju zagledala.

Enkrat sem šel z družino v Mercator, saj je bil zadnji dan, ko smo lahko porabili Mercatorjeve pike. Bili smo v Mariboru, zato smo šli v trgovski center. Oče nam je dovolil, da si kupimo, kar si želimo. Nič ni imel proti niti, ko je mama izbrala zelo drage sklede za kuhanje. Moj mlajši brat je zagledal vrsto polic z igračami in je hotel po vsej sili vse igrače. Ko smo mu dali zapakiran paket, v katerem je bil traktorček, ga je hotel takoj odpreti; morali smo mu pojasnjevati, da ga je treba najprej plačati. Ko se je začel dreti, so nas vsi debelo gledali. Mama je uspela najti odprto igračo, ki je imela samo etiketo s kodo, zato se je hitro pomiril. Pri blagajni smo si otroci vzeli sladoled. Komaj smo čakali, da starši plačajo in lahko vsak pograbi svoje stvari. Ko so plačali, smo vzeli sladoled ter šli domov. Seveda smo porabili več, kot so nam prinesle pike.

Ko gremo nakupovat, zmeraj kupim kaj, česar ne potrebujem. Tudi če gremo v Lesnino po mizo ali pa posteljo za sestro, jaz zmeraj najdem kaj zanimivega zase. Potem poskušam prepričati svojo mamo, naj mi stvar kupi, pa ji bom denar vrnil doma. Ko gremo v trgovino z oblačili, poskušam čim hitreje najti, kar potrebujem, da gremo lahko potem na primer v Big Bang, kjer so stvari meni bolj zanimive. Zmeraj mi je všeč kaj, česar ne rabim, zato mi mama tega ne dovoli kupiti. In potem sem žalosten.

Enkrat smo odšli v trgovino po kruh in jajca. V trgovini smo kupili veliko stvari in pozabili vzeti kruh in jajca. Ko smo prišli domov, smo opazili, da potrebnega sploh kupili nismo. In vrniti smo se morali v trgovino.

Mama me je poslala v trgovino po mleko, maslo in jogurt. Šel sem v trgovino, vzel vse naročeno in odšel na blagajno. Tam sem opazil, da nimam denarja. Hitro sem odšel domov po denar. Vse reči so me počakale pri blagajni.

Ko gremo nakupovat, v trgovini vidim veliko stvari, ki so mi zelo všeč. Mamo in očeta prosim, če mi jih lahko kupijo, ampak odgovor je skoraj vsakič: »Ne.«
Včasih se zgodi, ko smo že pri blagajni, da nam mama naroči, naj počakamo, ker gre še nekaj iskat – a takrat smo dejansko že na vrsti.

Poleti smo imeli opravke v Novem mestu. Zmenili smo se, da dan izkoristimo za družinski izlet. V Novo mesto bi se peljali čez Ljubljano, domov pa bi se odpravili po drugi poti. V Ljubljano smo šli z namenom, da mi kupijo športne copate za košarko. Ko smo prispeli pred trgovino, smo ugotovili, da je zaprta. Naredili smo načrt za cel dan, ampak nihče se ni spomnil, da bi preveril urnik trgovine. Tako smo se odpeljali proti Novemu mestu in se tudi domov vrnili čez Ljubljano. Takrat je bila trgovina odprta. Dobil sem nove športne copate. Čeprav nam ni šlo vse po načrtih, je bil lep dan.

Zgodilo se je približno pred sedmimi leti, ko sem bila stara pet. Tistega dne sem nameravala iti z babico v Trst po nakupih. Bila sem zelo vznemirjena, saj je bilo prvič, da sem šla tja. Prišla sem iz vrtca in stara mama me je brž zapeljala do babice. Spomnim se, kakšno lepo obleko je nosila moja babica, kot da bi šli v kakšen Las Vegas, ne pa v Trst. Jaz sem imela oblečeno samo navadno belo majico s kratkimi rokavi in pajkice rožnate barve. Sedli sva v avto in se odpeljali. Ko sva prišli čez mejo, je minilo kar nekaj časa, da se je babica znašla med vsemi ovinki in izvozi, ki so peljali do centra Trsta. Parkirali sva v bližini trga, imenovanega Piazza Unita. Plačali sva parkirnino in šli peš do trga. Babica mi je zabičala, da če se karkoli zgodi, če se slučajno izgubim, da naj pridem na ta trg, da bo ona že opazila, če me ne bo blizu.

Zmenili sva se, da bova najprej šli po trgovinah po njeni želji, nato pa tja, kamor bom želela jaz. Po njeni želji sva šli v trgovine z oblačili in obutvijo pa na sejem, kjer so se prodajali stari modeli avtov, ki so babici zelo všeč. Tako se je končal babičin del nakupov.

Na vrsti sem bila jaz. Najprej sva šli pogledat oblačila zame, potem sva šli še v trgovino z igračkami, kjer sem se takoj zagledala v živali iz pliša. Vsako posebej sem si ogledala in jo pobožala. Eno izmed njih sem si izbrala. Vzela sem jo s police in jo hotela pokazati babici. Vendar babice nisem videla nikjer.

Vedno bolj me je bilo strah, saj nisem poznala nikogar, pa še italijansko nisem znala govoriti. Rahlo se mi je začelo megliti pred očmi. K meni je prišla trgovka in nekaj rekla v italijanščini. Nisem imela pojma, kaj mi je govorila. Govorila je hitro, z nekoliko krepkim, vendar visokim glasom, zato sem se je prestrašila in šla nekoliko stran od nje. Nato pa sem se le spomnila, kaj mi je babica rekla: »Če se slučajno izgubiš, pojdi na trg.« Vendar mi to takrat ni kaj dosti pomagalo, saj niti iz trgovine nisem znala priti. Zato sem se samo usedla na klopi zraven trgovine in gledala naokoli. Minilo je petnajst minut, ko končno opazim babico, kako si mirno ogleduje izložbo, kot da se ni zgodilo nič. Stekla sem k njej, jo objela in se s solzami v očeh pričela pritoževati, kako si me drzne pustiti samo. Ko sem se nekoliko umirila, me je babica vendarle vzela v naročje in me potolažila.

Dan sva zaključili v najboljši slaščičarni tam okrog.

Učenci 7. a razreda

Basni

Lisica in slon

Nekega dne je slon prišel v gozd, kjer je živel lisica.

Ker ni še nikoli videla tako velike živali, je sklenila, da ga bo potegnila za nos. Tako je šla do slona in dejala: »Predlagam, da se spopadeva. Vidiš tisti dve drevesi? Do tam bova tekla, kolikor hitro zmoreva. Tisti, ki prej pride, zmaga. Kaj meniš?« Slon je bil zelo začuden, a je na zamisel pristal, saj se je želel izkazati. Ko sta prišla do startne črte, je slon opazil, da sta drevesi tesno skupaj in da se bo moral hitro ustaviti pred njima, da se ne bo zataknil. A se ni premislil, vseeno je tekel na vso moč. Lisica se je nekaj metrov pred ciljem ustavila, slon pa je tekel prehitro in se ni mogel. Zato se je zgodilo ravno to, o čemer je razmišljal. Glavo je imel zataknjeno med drevesi in se nikakor ni mogel rešiti. Lisica pa niti ni pomislila, da bi mu pomagala, temveč se je na ves glas smejala in se mu posmehovala: »Še bolj smešno je, kot sem pričakovala!«

Nauk: Upoštevaj svoj šesti čut.

Vita Mihalič, 7. b

Pujš in mačka

Nekega popoldneva se je pujs namakal v blatu. Tako zelo je užival misleč, da mu nihče ne more pokvariti tega popoldneva.

Nato pa se mu je po zidu ob blatu elegantno približevala mačka. Bila je zelo čista, prefinjena in urejena. Ogovorila ga je: »Pozdravljen, vidim, da uživaš v namakanju v blatu.« Pujš, ki je bil presenečen, da ga je nekdo ogovoril, ker se mu to ni ravno pogosto dogajalo, je veselo odgovoril: »Oh, ko bi le vedela, kako uživam.« Mačka je nadaljevala: »Ampak meni se zdiš tako umazan in neurejen, prav gabiš se mi.« Pujsek, ki je bil zelo užaljen, ji je s solzami v očeh povedal: »To mi skoraj vsi govorijo, nobeden me ne mara, vsi se zmrdujejo nad mojim videzom.« Mačka, ki se ji je pujsek zasmilil, mu je ganjena rekla: »Tako mi je zelo žal, da sem ti to rekla. Zdi se mi, da sva lahko vseeno prijatelja.« »Čisto zares tako misliš?« jo je vprašal pujs. »Seveda, mislim, da lahko skupaj preživiva veliko zabavnih trenutkov.«

Nauk: Ni pomembno, kako izgledamo, saj je pomembnejše to, kar nosimo v srcu.

Urša Pirih, 7. b

Pav, vrana in zajec

Bilo je lepo vreme in pav je razprl svoje prelepo perje.

Mimo je priletela vrana in mu podtaknila nekaj dragocenega. Čez nekaj časa je priskakljaj zajec in začel besno obtoževati pava, češ da mu je ukradel zlato zapestnico. Pav se je začudil in nato jezno dejal: »Zakaj bi ti jaz ukradel zapestnico, saj verjetno sploh ni lepa?« Ko je zajec to slišal, je skočil na pava in mu začel puliti perje. Pav se ga je naglo otresel in mu rekel: »Preišči moj dom pa boš videl, da nimam zapestnice.« Zajec je to storil in našel zapestnico pri njem doma. Ko je pav to videl, je pobesil pogled. Zajec je zmagoslavno nad njim vihal nos: »Zdaj vem, da je imela vrana prav. Ona mi je povedala, da si jo ti ukradel. Jaz sem pa njo obtožil tatvine. Prav neprijetno se počutim zaradi svojih besed.« Nato se je zajec odpravil k vrani, da bi se je opravičil. Takrat pa je slišal, kako se je hvalila svoji sosedu, da je pavu podtaknila zapestnico.

Zajec je bil žalosten. Osramočeno je šel k pavu in se mu opravičil.

Nauk: Preden koga po krivem obtožiš, se prepričaj o njegovi krivdi.

Lana Majdič, 7. b

Muca z zvončki

Muca Taja je živela v mestu, kjer nikoli ni zmanjkalo snubcev. Bila je najlepša in okoli vratu je imela ogrlico z zvončki.

Nekega večera je šla zalit rože na svoj balkon. Ko so mucki zaslišali cingljanje zvončkov, so hiteli pod njen balkon. Nagajivo se je spogledovala z njimi. Nakar pride najpametnejši maček v mestu. Rekel jim je: »Taja ne more biti dobra žena. Z zvončkljanjem bo vse ptičice odgnala in bo treba daleč na lov.« Ko maček to izrekel, je muca Taja zardela od sramote, mački pa so se hitro razbežali.

Muca Taja si je ta dogodek dobro vtisnila v spomin in od takrat si ni več obesila ogrlice z zvončki okoli vratu.

Nauk: Ni važno, kakšen si po zunanosti, ampak kakšna je tvoja notranjost.

Žana Šajn, 7. b

Bober in riba

Nekega dne je riba plavala po reki. Bilo ji je dolgčas, zato je iskala nekoga, da bi se z njega ponorčevala.

V bližini je zagledala bobra, ki se je trudil postaviti jez. Želela si je na tuj račun popestriti dan, zato se je z vso močjo zaletela v jez in ga podrla. Nato se je skrila za skalo in opazovala bobra, ki se je trudil popraviti škodo. Pri tem se je zabavala in glasno smejala. V trenutku nepazljivosti jo je tok odnesel naravnost v ribiško mrežo. V tistem trenutku jo je veselje minilo. Panično je iskala izhod, a ga ni našla. Bila je ujeta. Čez nekaj časa je zagledala bobra, ki ji je prišel pomagat. Pregriznil je mrežo in jo spustil na prostost.

Od takrat naprej se riba ni nikoli več norčevala iz drugih.

Nauk: Vse se ti enkrat vrne.

Aleks Poklar, 7. b

Lisica in kokoš

Na dvorišču se je sprehajala kokoš, kokodajsala in si iskala hrano.

Do nje je pristopila zvita lisica: »Kokoška, pridi k meni, ker imam zate pšenico.« Neumna kokoš ji je verjela: »Pšenico imaš. Zame? Hmm, zelo sem lačna. Pridem takoj!« Lisica se je hinavsko zasmejala: »Pridi, pridi, se bova prej še malo pogovorili. Ko je prišla kokoš do nje, jo je hitela spraševati: »Veš, zanima me, kje je tvoj dom in ali imaš kaj bratov ali sester?« Kokoška ji je seveda vse povedala, nato pa sta se poslovili.

Ko se je stemnilo, je prišla lisica in iz kurnika odnesla vse kokoškine sorojence, le njej se je uspelo rešiti. Drugi dan se ni mogla potolažiti, kako je bila naivna, neumna in lahkomiseln, da je zaupala lisici.

Nauk: Nikoli ne zaupaj neznancem.

Aleksej Mršnik, 7. b

Črtice

Po vzoru črtic iz Vorančeve zbirke *Solzice*, ki so jo učenci prebrali za domače branje, so napisali svoje črtice, kjer so poskušali predstaviti počutje, razpoloženje in čustva književnih junakov.

Strah pred globino

Z družino že več let dopustujemo v kampu na Hrvaškem, kjer imamo prikolico. Zelo dobro se spominjam dogodka izpred nekaj let, ko smo se s prijateljicami odpravile na plažo. Bilo je neznansko vroče, zato sem se hotela čim prej osvežiti v morju. Ker sem si zelo želela skakati s pomola, sem prijateljicam predlagala, da odplavamo do pomola. Ena izmed prijateljic je želela tekmovati, katera hitreje priplava do pomola, vendar se s tem nismo vse strinjale. Najmlajša prijateljica je potožila, da ne želi v vodo, ker se ne počuti dobro. Začela sem jo prepričevati, naj pride v vodo in ji očitala, da se boji, da bo tekmo izgubila. Ker še vedno ni želela v vodo, smo do pomola odšle peš. Tam sva se s prijateljico odločili, da prijateljico porineva v vodo, ker ni hotela plavati do pomola. In tako sva storili. Potrebovala je kar nekaj časa, da je prišla do sape. Bilo me je strah, zato sem takoj skočila v vodo za njo. Zgrabila me je panika, saj me je zaskrbelo, da bo prijateljica utonila. Ko sva prišči iz vode, sva obe začeli jokati. Počutila sem se grozno, saj sem prijateljico spravila v veliko nevarnost. Zavedala sem se, da sem storila napako, ki je ne bom nikoli več ponovila.

Urša Pirih, 7. b

Petošolka Maja

V petem razredu je bilo deklet po imenu Maja. Ni bila uspešna v šoli, zato so se vsi norčevali iz nje. Svoja čustva je izražala tako, da se je rada pretepala. V razredu se ni nihče družil z njo. Počutila se je izločeno. Maja je bila večino svojega prostega časa zaprta v sobi in risala risbe.

Nekega dne je v razred prišla nova sošolka Petra. Vsi sošolci so bili zelo navdušeni nad njo, Maja pa ni pokazala nobenega zanimanja zanjo. Čez teden dni so dobili test. Ko je Maja na svojem testu zagledala enico, je pograbila svoje stvari in zbežala na stranišče. Učiteljica je prosila Petro, naj preveri, kam je odšla Maja. Našla jo je na stranišču, v kotu, vso objokano. Petri se je zasmilila, zato se ji je približala in jo vprašala: »Zakaj jokaš?« S tresočim glasom ji je odgovorila, da je žalostna zaradi slabe ocene in ker je nihče ne mara. Petra se ji je zazrla globoko v oči, jo objela in potolažila rekoč: »Sedaj si dobila prijateljico.« Obljubila ji je pomoč pri učenju in da jo bo branila pred nasilnimi vrstniki. Maji so se oči zasvetile in na ustnicah se ji je narisal nasmešek. Skupaj sta odšli v razred.

Naslednji dan je prišla Petra k njej in skupaj sta ponovili snov. Takrat je na mizi zagledala risbe, ki so bile zelo lepe. Radovedno jo je vprašala: »Kdo jih je narisal?« Maja ji je odvrnila: »To so moje risbe. Če želiš, jih lahko vzameš domov.« Petra jih je z veseljem vzela. Naslednji dan jih je prinesla v šolo in jih pokazala sošolcem. Ti so bili navdušeni nad njimi. Ko je Maja vstopila v razred, so ji vsi zaploskali. Bila je presenečena nad odzivom svojih sošolcev in ni si znala razložiti, zakaj je bila sedaj drugače sprejeta. Petra ji je vse pojasnila. Sošolci so ji predlagali, da bi v šoli naredili razstavo njenih slik. Maja se je tega zelo razveselila. Bila je ganjena.

Na koncu ji je uspelo popraviti ocene in dobiti veliko novih prijateljev.

Lana Majdič, 7. b

Zlata ogrlica

Nekoč je živel majhen deček po imenu Aljaž. Dobro sem ga poznal, saj sva hodila skupaj v šolo.

Nekega dne nam je učiteljica naročila, da moramo za domačo nalogo prebrati knjigo in jo predstaviti pred razredom. Popoldne sva z Aljažem odšla v knjižnico. Jaz sem si seveda vzel knjigo, ki je imela bolj malo strani, toda Aljaž si je izbral zajetno knjigo z zanimivim naslovom Zlata ogrlica.

Ko smo se naslednji dan srečali v šoli, je začel govoriti o tem, da je v neki skrivnostni jami skrita zlata ogrlica in če jo nosiš, postaneš bolj vesel in srečen. Začeli smo se mu smejati, saj smo mislili, da to ni res, saj je veliko zgodb izmišljenih. Počutil sem se neprijetno, saj so se mu vsi smejali in se norčevali iz njega. Naslednji šolski dan pa ga ni bilo k pouku. Aljaž se je odpravil iskat zlato ogrlico. Vsi sošolci in vsi v vasi smo ga pogrešali, saj ga ni bilo že več dni. V knjigi je bil narisana zemljevid, tako da je Aljaž natanko vedel, kje je skrivnostna ogrlica. Toda ni pomislil na hrano in vodo – kaj pa, če bo umrl?! V šoli smo bili vsi zaskrbljeni in v vasi so organizirali iskanje.

Čez nekaj dni sem se odpravil na sprehod nedaleč od vasi. Šel sem do bližnjega gozda in tam opazil Aljaža, ki je ležal na tleh. Hitro sem stekel do njega in ga odvedel do vasi. Ko mi je začelo zmanjkovati moči, sem začel vpiti na pomoč, da bi me kdo v vasi slišal. Čez nekaj minut sem zagledal svoje in Aljaževe starše, ki so hiteli proti meni. Aljaža smo odnesli v hišo, da bi si spočil. Ko se je prebudil, nam je pokazal presenečenje. Bili smo osupli, ko smo zagledali čudežno zlato ogrlico. Njena moč je res delovala, saj sem jo tudi sam preizkusil.

Od tistega dne naprej smo bili vsi veseli in dobre volje, saj jo je dobrosrčni Aljaž posodil vsakemu, ki je bil žalosten.

Tilen Škrlj, 7. b

Brezno

Marko je že od otroštva občudoval jame. Zdele so se mu naravnost fascinantne. Želel si je postati jamar. Želja se mu je izpolnila; vpisal se je namreč v jamarsko društvo. Tam je spoznal prijatelja Jana, ki je bil podobnih misli, le da se je grozno bal brezen.

nekega dne sta se nameravala spustiti v neko brezno, ki ga je raziskovalo društvo, v katerega sta bila včlanjena. Jana je bilo sicer strah, vendar mu je Marko zagotovil, da je strah zaman. Spust je potekal brez težav. Jan je bil nad tem presenečen in je dobil nov zagon za raziskovanje. Spuščala sta se in spuščala, vendar breznu ni bilo konca. V nekem trenutku se je Marku zdrsnilo, ampak jo je odnesel brez praske. Hladnokrvno je splezal nazaj k Janu, ki je prizor opazoval pretreseno. Rekel mu je: »Nič se ne boj, nič mi ni. Mislim pa, da z najino opremo ne bova mogla splezati globlje.« Jan si je malce oddahnil in se že veselil luči dneva, odvrnil pa mu je: »Škoda, ravno sem začel uživati.« Marko se je zamislil in dejal: »No, morda bi pa šlo, saj ni tako zahtevno.« Janovo srce je začelo hitreje biti. Bilo pa je prepozno za ugovore, saj se je Marko že namenil navzdol. Hitro se je začel spuščati za njim. Bilo ga je strah in to zelo. Marko pa je mirno plezal v globine in sploh ni opazil Janovega strahu. Bil je zatopljen v opazovanje sten brezna okoli sebe, in to tako zelo, da se mu je skala, ki se jo je hotel oprijeti, izmuznila. Padel je.

Jana je prijela panika. Hitro se je pognal navzdol. Kmalu je prišel do skalne police in na srečo tudi do Marka. Ves vznemirjen ga je vprašal: »Si v redu?« »Mislim, da imam zvit gleženj, toda lahko bi bilo mnogo huje,« mu je odvrnil Marko. Poskusil je vstati, vendar mu ni uspelo. Obupano je obležal. Jan se je zaskrbljen spraševal, kako ga bo spravil ven. Ni pa hotel obupati. Marku je rekel: »Kaj, če bi jaz odšel po pomoč?« Marko je odkimal: »Ne, pot je predolga. Ne bo šlo.« Mislil si je: »Joj, kaj sem silil globlje, zdaj pa imam!« Jan ga je prijel za roko in odločno dejal: »Ne bom te pustil tu. Nikoli!« Segel je po vrvi, ki jo je imel za pasom. Ponudil jo je Marku rekoč: »Kaj pa, če bi te privezal za pas in bi si pomagal z vrvjo? Jaz te bom vlekel, tako da boš verjetno zmogel.« Marko ga je gledal z ganjenostjo v očeh in se strinjal z njegovim predlogom. Tako sta tudi naredila. Uspelo jima je, čeprav ne zlahka. Ko sta priplezala vsa prepotena iz brezna, sta se gledala s prijateljsko naklonjenostjo. S tem dogodkom sta še utrdila prijateljstvo. Marko je v šali rekel Janu: »No, zdaj, ko vem, da si pravi jamar, te bom povsod vzal s sabo.« »Ne, samo to ne! Mislim, da sem brezen sit za kar nekaj časa,« mu je odvrnil Jan.

Vita Mihalič, 7. b

Odisej na Kozjem otoku

Učenci so brali bajko o dogodivščini Odiseja in njegovih tovarišev, ki so na otoku Kiklopov preizkušali gostoljubnost tamkajšnjih prebivalcev. Srečali so se s Kiklopom Polifemom in to srečanje je bilo vse prej kot prijetna izkušnja. Nekateri izmed tovarišev so tu izgubili svoje življenje, a z Odisejevo iznajdljivostjo se je večina uspela rešiti in odpluli so naprej do Kozjega otoka. O tukajšnjih dogodivščinah Odisejeve posadke pripovedujeta učenki v svojih poustvarjalnih besedilih.

Odisejeva ladja je prispela na Kozji otok. Vsi možje so odkorakali na obalo.

Mornar Oliver se je ozrl naokoli in zagledal v grmovju lepo dekle, ki mu je pomahala in se hitro skrila. Oliverju je bilo dekle všeč in je stekel za njo. Odisej pa je na ves glas kričal za njim: »Kam jo mahaš, Oliver? Pridi nazaj, da se ne bi izgubil!« Oliver je bil že v gozdu. Odisej in tovariši so urno zdrveli za njim. Tekli so in tekli, dokler jih ni premagala izmučenost. Usedli so se na tla, po kamnih in pod drevesa, ter zadremali v globok spanec. Medtem je Oliver še vedno tekkel in pritekel do templja. Bil je radoveden, zato se je takoj odpravil na ogled. Vstopil je in naredil nekaj korakov, ko je zagledal dekle z obale. Vprašal jo je, kako ji je ime. Odgovorila je: »Rebeka sem.« Stopila je predenj. Ni mogel verjeti svojim očem. Rebeka je bila Zakarod, pol človek pol koza. Iznenada se je s stropa v templju spustila mreža in ujela Oliverja. Zakarodi so ga odvedli in zaprli.

Odisej in tovariši so se medtem zbudili. Zbudila jih je Atena, ki je bila od vselej naklonjena Odiseju. Vodila jih je do templja in jim pomagala najti izginulega tovariša. Ob prihodu so se jim Zakarodi postavili po robu. Vnel se je boj, Odiseju pa se je uspelo izmuzniti do ječe, kjer je bil zaprt Oliver. Pred ječo sta stražili dve Zakarodinji in Rebeka. Atena ga je takoj ustavila in stekla v objem k sestrični Rebeki. Vsi so bili osupli. Nato je Atena dejala: » Ne morem verjeti! Rebeka, moja sestrična! Nisem te videla že celo večnost!« Potem se je obrnila k Odiseju in mu predstavila svojo sestrično. Rebeka je stopila do njega in mu opravičujoče dejala:« Oprostite, ker sem bila nesramna in sem dala zapreti vašega prijatelja.« Odprla je kletko in Oliver je srečen stekel k prijateljem. Polkoze so se mu opravičile in začele skakati kot nore. Vsi možje so se čudili njihovemu noremu skakanju. Odisej je vprašal Rebeko, zakaj skačejo in če so morda ponorele. Rebeka ga je prijazno podučila, da je takšen odziv znak njihove naklonjenosti.

Odisej in tovariši so se odpravili iz templja proti ladji, saj so bili že na poti k naslednjemu otoku in morda naslednji dogodivščini.

Žana Šajn, 7. b

Ko smo prišli na Kozji otok, smo najprej skrili ladjo v zaliv, saj nas je izkušnja s Polifemom izučila, kajti če je tam ne bi skrili, bi bili sedaj malica Kiklopu. Imeli smo pa dober občutek, ker se nam je zdelo, da hujše kot na otoku Kiklopov ne bi moglo biti.

Izkricali smo se in kar naenkrat se je otok zatresel. Bili smo začudeni, toda tresenje smo pripisali potresu. Malo smo se razgledali po otoku in takoj ugotovili, zakaj se ta otok imenuje Kozji otok. Povsod, kamor si pogledal, so bile koze. Nikjer pa ni bilo pastirja. Ker smo bili lačni, smo takoj pojedli eno kozo. Ves čas se nam je zdelo, da se otok premika. Spet nismo storili nič. Ker je bila že skoraj noč, smo poiskali kotiček na prostem, kjer bi lahko prespali, vendar se je otok vedno bolj tresel. Nikakor nismo mogli zatisniti oči.

Kar naenkrat smo zaslišali čudno grmenje. Nismo imeli strehe nad glavo in bali smo se iti do ladje. Tako smo v strahu bedeli do jutra. A takrat se je otok začel tresti kot nikoli prej. Začel se je dvigati in kmalu smo bili le nekaj korakov oddaljeni od oblakov. Bali smo se, da ne bi padli v globino. Spet smo zaslišali grmenje. Nekateri moji možje so začeli moliti in prositi bogove, da bi živi prišli domov. Toda nič ni kazalo, da nas bodo bogovi uslišali. Grmenje se je še bolj okrepilo. Bilo je skorajda podobno govoru. Začel sem poslušati, če mogoče bogovi govorijo z nami. Zavpil sem: »Odisej sem, z Itake doma! Pomagaj nam, da živi pridemo od tu!« Grmenje je bilo že bolj podobno govoru. Zdelo se je, da je govorilo: »Nisem bog, vi človečki! Jaz sem Kozak, velikan Kozak! In vi ste se izkricali na moji glavi!« moji možje so bili sedaj panični in tudi sam sem se spraševal, kaj nam je storiti. Velikan je pa glavo vedno bolj tresel. En moj mož je odfrčal v globino in ostali smo se krčevito oprijeli trave oziroma tistega, kar je na prvi pogled izgledalo kot trava, v resnici pa so bili orjakovi lasje. Koze so po njih skakale kot nekakšne uši. Če bi bili na varnem, bi se mi to zdelo skrajno zanimivo, tako pa sem na vse pretege napenjal svoje možgane. Ničesar se nisem domislil, pa saj se mi niti ni bilo treba. Velikan je očitno sprejel misel, da na njegovi glavi ni več nobenega, zato se je počasi spustil navzdol. Jaz in ostali tovariši smo poskušali biti čim bolj tiho. Ko se je Kozak spustil do konca, smo hitro stekli do ladje, ki je bila začuda cela.

Odrinili smo in vsi smo si oddahnili, kajti nihče ni vedel, s katerim bitjem smo imeli opravka.

Vita Mihalič, 7. b

Razlagalni pripovedki

Diamanti, božji dar

Diamanti so bili ljudem vedno lepi, saj so redki in se bleščijo. Kako so nastali, vedo samo nekateri.

V antični Grčiji je na gori Olimp živela Afrodita, boginja lepote in ljubezni. Njen planet je bil Venera. Pri vseh bogovih je bila zaželena.

Nekega dne se je Afrodita sprehajala po prečudovitih vrtovih. Nenadoma je zagledala Aceta, boga krvi, ki ga nihče ni pričakoval tam. Ko jo je zagledal, je nekoliko zardel. Afrodita se mu je približala in začela sta se pogovarjati o vsem mogočem. Spoznala sta, da imata veliko skupnega. Začela sta se družiti in sčasoma sta se zaljubila. To je šlo v nos Ateni, boginji modrosti, ki je bila ljubosumna in je menila, da ne sodita skupaj, saj prihajata iz različnih svetov: eden iz Olimpa, drugi iz podzemlja. Skovala je načrt z namenom, da ju loči. Atena je odšla do vrhovnega boga Zeusa in mu povedala o Afroditi in Acetu. Zevs je bil zavoljo njune ljubezni besen, zato je Aceta nemudoma izgnal nazaj v podzemlje. Afrodita je zaradi tega dan in noč jokala, toda po obrazu ji niso kapljale solze, ampak čisto pravi diamanti.

Od tega dne naprej je veliko ljudi našlo diamante različnih barv in oblik. Nekateri so zaradi njih tudi obogateli.

Ines Nika Sluga, 7. b

Kako je nastala opera?

Naši predniki so od nekdanj gojili race. Nekega dne so ugotovili, da jih morajo utišati, saj so cele dneve glasno gagale. Noč in dan niso imeli miru pred njimi.

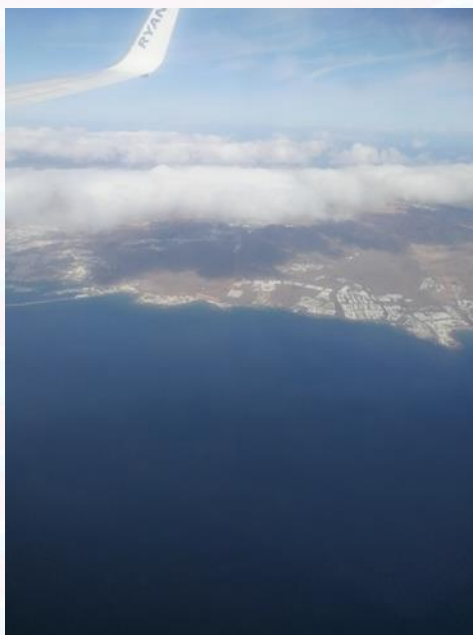
Bil je nek mož, Izumitelj so ga klicali. Vedno je našel izvirne rešitve za vsak problem. Potoval je iz kraja v kraj in s svojo domišljijo pomagal pomoči potrebnim. Tako je nekega dne prišel v to vas, ki so jo imenovali Račnjak. Takoj po prihodu si je zamažil ušesa s koprivo; ni namreč vedel, da se s koprivami lahko opečeš. Zakričal je tako glasno, da so ga slišali daleč naokrog. Kričal je in kričal, da sploh ni opazil, kako so se okrog njega zbrali ljudje in mu začeli ploskati. Ko mu je končno zmanjkalo daha, se je začudeno ozrl naokrog. Priklonil se je, četudi ni točno vedel, zakaj so mu ljudje ploskali. Poznal je nekega svojega znanca iz te vas in ga radovedno vprašal, čemu mu ljudje ploskajo. Odgovoril mu je, da je gaganje rac zelo lepo zvenelo v kombinaciji z njegovim kričanjem.

Tako se je rodila opera, Izumitelj pa je z novo glasbeno zvrstjo zaslužil mastne denarce.

Lana Majdič in Vita Mihalič, 7. b

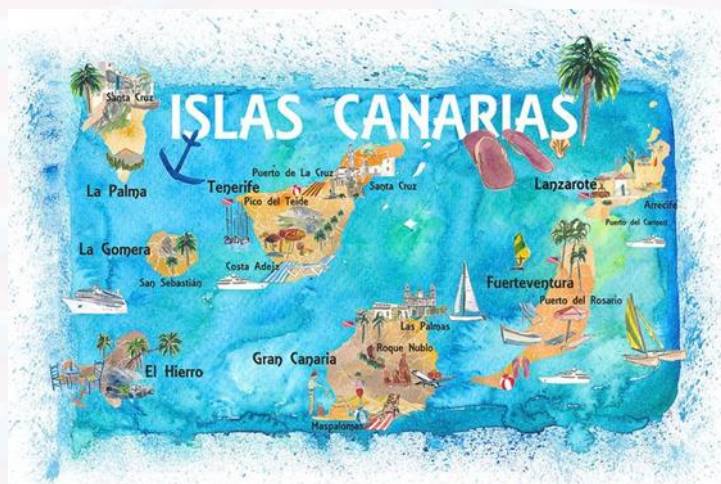
Moje potovanje na Lanzarote

21. februarja smo se s starši zbudili že ob 1.45. Če bi bil to običajen dan, bi verjetno ob tej uri trdno spala, ker pa smo bili vsi vznemirjeni, smo vstali brez težav. Ko smo se oblekli in uredili, nas je čakala vožnja do letališča v Trevisu, ki bi podnevi trajala štiri ure, tako pa je le dve uri in pol. Na letališču je šlo vse gladko, tudi čakali nismo predolgo. Let je potekal brez posebnosti. Ker je Kanarsko otočje v drugem časovnem pasu kot Slovenija, smo morali po pristanku nastaviti ure na lokalni čas, kar pomeni eno uro nazaj.

Sliki 1 in 2: Let in pred vzletom

Kanarsko otočje leži v Atlantskem oceanu in je od Zahodne Afrike oddaljeno le nekaj sto kilometrov. Vseh sedem Kanarskih otokov (Tenerife, Fuerteventura, Gran Canaria, Lanzarote, La Palma, La Gomera in El Hierro) je vulkanskega izvora.

Slika 3: Kanarsko otočje

Otok Lanzarote je eden izmed sedmih Kanarskih otokov. Prijelo se ga je ime Ognjeni otok in Otok tisočerih vulkanov, kar nam je po prihodu tja kmalu postalo jasno, zakaj. Pokrajina je zelo slikovita, ima pa ta raznovrstna pokrajina med jamskim svetom, vinogradi, čudovitimi plažami, hribi in ravninami eno skupno točko – lavo. Majhen otok, ki meri 600 km² (za primerjavo s Slovenijo, ki meri 20.000 km²), je dobil ime po pomorščaku Malloccellu Lancerottiju, ki je otok zavzel v 14. stoletju. Lanzarote je raj za kolesarje, deskarje in ljubitelje pohodov.

Slika 4: Zemljevid otoka

Otok je zaznamoval arhitekt, umetnik, okoljski in politični aktivist César Manrique. Za sabo pa ni pustil le svojih zgradb in umetniških del, ampak je poskrbel tudi za to, da na tem dokaj neokrnjenem otoku niso zrasli visoki hoteli, ki bi kvarili lepo in posebno naravo. Preprečil je, da bi zaradi turizma nenadzorovano pozidali obalo. Njegovo arhitekturo, umetnine in vrtove je mogoče občudovati na različnih koncih otoka. Najbolj me je očarala njegova hiša, ki meri tri tisoč kvadratnih metrov. Ta se praktično zliva s pokrajino, vulkanske kamenine in arhitektura pa se prepletata ter dopolnjujeta. Na zunaj je bela z ravno streho in povsem nevpadljiva, podobno kot druge hiše po otoku. Svojo arhitekturo je Manrique namreč prilagajal naravnim danostim. Zgornje nadstropje hiše se zgleduje po tradicionalni otoški gradnji, le da jo je arhitekt dopolnil s sodobnimi elementi, kot so veliki prostori, velika okna in svetlobni jaški. Zdaj so tu na ogled njegova dela in seveda prostori, oprema ter arhitektura, ki je še vedno nadvse zanimiva. Spodnji del hiše je zgrajen okrog petih vulkanskih balonov, ki jih med sabo povezujejo prehodi, izkopani skozi lavo.

V te naravne vulkanske balone je arhitekt umestil družabne koticke: bazen s turkizno vodo, žar, udobne zofe za posedanje ... Ob ogledu si ni težko predstavljati ležernega poležavanja ob hladni pijači v dobri družbi. Vse skupaj se prepleta z bujnim in hkrati posebnim rastjem, na katerega Manrique ni pozabil, saj tudi okrog hiše rastejo številni ogromni kaktusi in druge rastline, značilne za ta kanarski otok.

Sliki 5 in 6: V Manriquejevi hiši

Lanzarote ima več kot sto plaž. Nekatere imajo črn pesek, ki je sestavljen iz vulkanskih mineralov in drobcev lave, med katerimi sta najbolj sloviti Playa del Carmen in Playa Blanca. Zelo zanimivi sta tudi plaža Papagayjo pod strmimi stenami zaliva in plaža Costa Teguisse na vzhodnem delu otoka.

Sliki 7 in 8: Otoški plaži: Playa Papagayo in Playa del Carmen

Poleg lepih plaž je na otoku vredno obiskati še ogromno drugih zanimivosti. Zelo privlačna je razgledna točka Mirador del Rio na severu otoka. Razgled, ki je dih jemajoč, sega daleč v odprto morje ter na sosednji otok Isla Graciosa. Med potjo proti razgledni točki se nahaja vrt kaktusov (Jardin de Cactus), ki je ena pomembnejših znamenitosti otoka. Tega je kot svoje zadnje umetniško delo oblikoval že omenjeni César Manrique. Uredil ga je v vrtači, ki so jo ustvarili kmetje, ko so na tem mestu odkopavali lavo. Pred vhodom stoji mogočna, osemmetrska visoka skulptura stebričastega kaktusa, sam vrt pa je postavljen v obliki amfiteatra, v katerem razstavljajo po podatkih iz vodnika 9700 rastlin, ki pripadajo 1420-im vrstam rastlin. Ustrezen kontrast dajejo stene iz vulkanskega kamna in enoten črn pesek. Vulkanski izbruhi so dali pokrajini nenavadne barve in zanimive oblike. Na južnem delu otoka, ki je bolj puščavski, sem zaman iskala drevesa ali kakršno koli bujno zelenje. Občasno je bilo kje videti kakšne palme, drugače pa večinoma kaktuse in polja aloe vere z namakalnim sistemi. Pogled mi je tam večinoma bežal na obalo, na prostrane plaže v najrazličnejših barvah peska, od bele do rumene in oranžne, preko temno sive do popolnoma črne. Ob sončnem dnevu se droben črni pesek tako razgreje, da je težko hoditi po plaži z golimi podplati.

Sliki 9 in 10: Charco de los Clicos in Jardin de Cactus

Slika 11: Pogled na otok La Graciosa

Kljub temu da je na otoku dokaj malo rastlin, na severnem delu pridelujejo zelenjavo, od tega največ krompirja in vinskih trt. Zaradi tamkajšnjega podnebja so razvili svojevrstno vinogradništvo. Uspeli so razviti priznano vrsto vina malvazijo, ki jo danes zelo uspešno izvažajo v tujino. Zelo pa so posebni tudi njihovi vinogradi. V zemljo so izkopani lijaki, v sredini katerega je nasajena trta. Oblika pripomore k zadostni vlagi. Da pa trto zaščitijo pred vetrovi, okoli lijaka naredijo polkrožni kamniti zid.

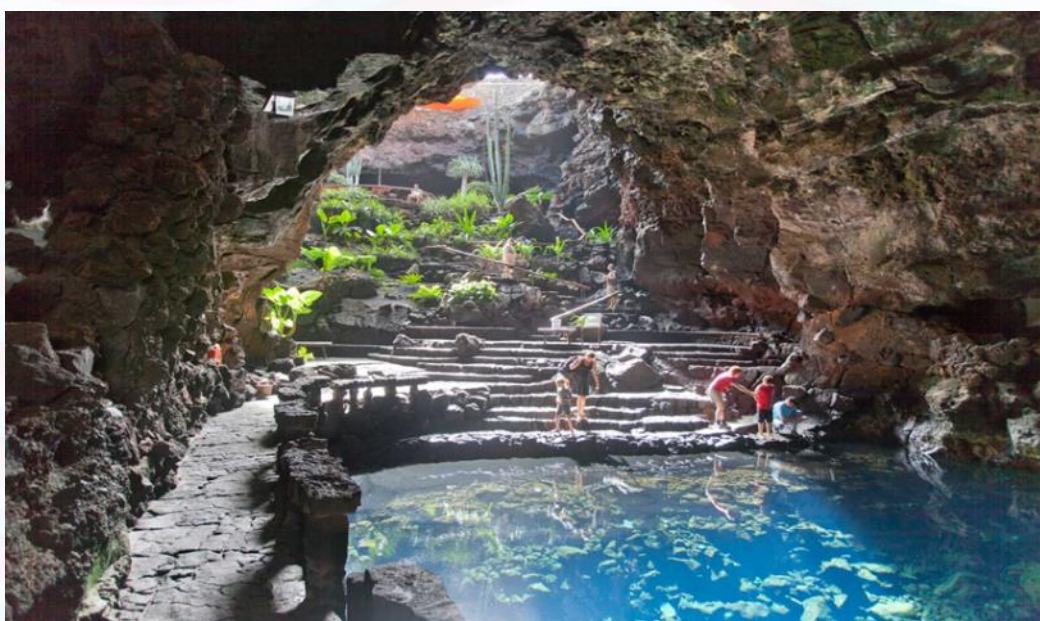

Slika 12 in 13: Vinogradi na otoku

Slika 14: Vinogradi na otoku

Svoje lepote Lanzarote razkriva tudi v notranjosti. Lava je izdolbla rove in tako je nastala tudi znana jama Cueva de los Verdes. Privlačna je tudi jama Jameos del Agua, ki slovi po umetnem jezeru s turkizno modro vodo. Sestavlja ga še edinstven ognjeniški tunel in jame s podzemno koncertno dvorano, restavracijo in slanim jezerom, v katerem živijo le tukaj živeči majhni beli rakci.

Slike 15-17: Jame na otoku

Ena od turističnih atrakcij otoka je nacionalni park Timanfaya, ki leži na podgorju, imenovanem Montanas del Fuego (Ognjene gore), kjer si je mogoče ogledati nekaj od 300 ugaslih vulkanov, kolikor jih šteje otok. Zadnji vulkanski izbruh je bil tu v 18. stoletju, ko je kar petino otoka prekrila lava in vulkanski pepel. In prav na območju Timanfaje, le 10 metrov pod zemljo temperatura še vedno dosega do 600 stopinj. V parku je tudi restavracija, kjer piščanca in krompir spečejo kar nad toploto vulkana.

Slike 18–20: V nacionalnem parku Timanfaya

Slika 21: V nacionalnem parku Timanfaya

Povem vam še eno zanimivost. Na hotelskem balkonu so nas vsak dan čakali papagaji, ki so se navadili, da smo jim postregli z arašidi. Te so si sami oluščili.

Slika 22: Papagaj

Potovanje mi je bilo zelo všeč. Z veseljem si že ogledujemo nove destinacije.

Vita Mihalič, 7. b

Likovni izdelki

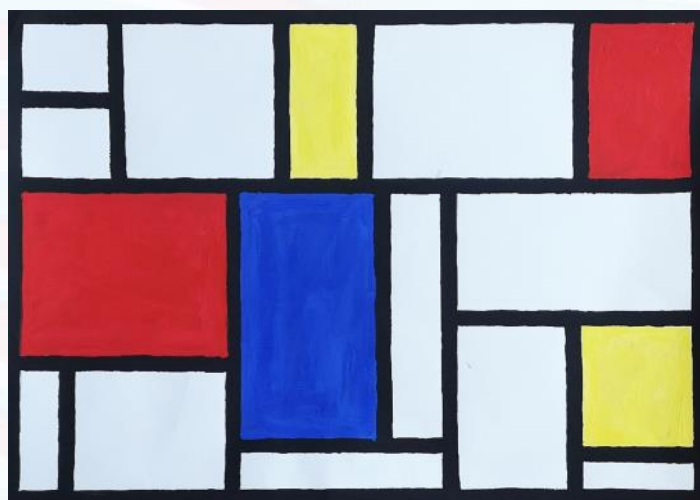
Izabela Krebelj, 7. a

Aleks Poklar, 7. b

Amra Kovačević, 7. b

David Truzzardi, 7. b

Lana Majdič, 7. b

Lana Majdič, 7. b

Tadej Vičič, 7. b

Lana Majdič, 7. b

Larisa Sluga, 7. b

Vita Mihalič, 7. b

Žana Šajn, 7. b

Vita Mihalič, 7. b

Žana Šajn, 7. b

8. razred

Literarna dela

Slušalke

*Ko poslušáš glasbo s slušalkami na glavi,
svet ustavi,
se ti vsak
Takrat si sam,
edini, in nihče ti
nič ne more.
Tu si le ti,
se zdi.*

*se ti
razstavi
problem.
Izgubiš se ves
v melodiji, najdeš
se v ritmu.
V glavi vse
urediš.*

Nika Ujčič in Leila Smolinsky, 8. a

Pomlad

Rojeva se pomlad:
bledo rožnata češnja,
rumeni tulipani
in zeleno položena preproga trave.

Rojeva se ljubezen.
Petje ptic v zgodnjem jutru.
Jasnina neba.
Neskončnost.

Rojeva se dvojina.
Bežni pogled čez ramo
in on, ki še ne ve ...

Deževje prinese mavrico
in sončni žarki toploto.

Rojeva se ...

Lara Poljšak, 8. a

Magnetka

Vse z razlogom se zgodi:
prvi pogledi, pogovori ...

Ko se dva zaštekata,
ju ne moreš odštekati.
Sta kot magnetka dva,
skupaj zadeta,
močno sprijeta.

A sčasoma se razmagnetita,
se naveličata,
spet frende pokličeta.

Corina Škrabolje, 8. a

V šoli in doma

V šoli vedno gledaš,
kdaj ure konec bo.
Ko se ta konča,
pride naslednja
in kmalu se vse ponovi.

In sredi ene od ur
te učiteljica pokliče
in odgovor v tvoji zasanjani glavi išče
kot dokaz, da v njej ni le igrišče.

Preživiš
in domov si želiš.

Ko pa si doma,
se ti biti v šoli boljše zdi.
Mama o znanju govori,
očeta pa za ocene skrbi.

Na koncu mi je vsega dovolj,
usedem se na kolo
in imam se lepo,
saj nisem v šoli ne doma.
Tako!

Karin Batista, 8. a

Zapeljivi Žan

Žan prišel je zdaj v leta,
ko v trendu osvaja dekleta.

Raztrgane hlače v modi zdaj so,
on razkazuje modo zdaj to.

Da še večji junak bi bil pri dekletih,
že svoj motor ima pri teh letih.

Vse punce iz mesta za njim norijo,
v objemu njegovem si biti želijo.

V parku sreča sošolko Špelo,
povabi jo na vožnjo ponorelo.

Plavolasa Špela si noro je želela,
da z Žanom v veselje bi poletela.

Nika Dekleva, 8. a

Ko dopolniš jih enajst

Ko dopolniš jih enajst,
pravijo, da si junak.

Enajst novih idej,
veselje med druge sej,
enajst novih prijateljev imej.

Pravijo,
da takrat začneš zavijati z očmi,
jokati v temi
– a jaz nisem tak,
še vedno sem otročaj,
le mamin sem junak, ne vojak.

Mia Barone, 8. a

Včasih ljubezni ni

Povsod se o ljubezni govori.
Slišim jo pri lastovicah,
v potoku in brzicah,
vidim jo v mladem cvetju,
žarku sonca in v poticah.

Najdem jo v glasnem smehu,
v toplih objemih,
vzdevkih brez pomena.
V takih časih se opomnim,
da ljubezen ni le ena.

Saj imam rada sladek čaj,
svoje prijateljke in družino.
A lepši mi je njen značaj,
ko on ukrade si bližino.

A na koncu dneva
nimam rada nič.
Sebe komaj poslušam
in nadziram,
vse na svoji poti uničim,
vse preziram
in takrat ljubezni ni,
dokler ne najdem trdnega si zidu
in teža vsega se poleže,
dokler ne prileti spet metulj miru.

Leila Smolinsky, 8. a

Urške sodobnega časa

Od nekdanja ona lepa je bila,
v Ilirski Bistrici je doma.
Najdeš jo lahko povsod,
največkrat pa v Seventeenu,
kjer pijačo plača ji gospod.

V petek se je na ples odpravila,
le da njega bi videla.
V črno krilo se je opravila
in se na pot odpravila.

Ko prišla je na pol poti,
vid'la je, da maske ni.
Obrnila se je urno zdaj
in ugasnila svoj Spotify.

Ko tekla je do svoje hiše,
vid'la njega je, ko riše.
Nanj vrgla je oko,
mogoče na instagramu "stalkala" ga bo.

Na ples na koncu ni odšla,
saj PCR-testa ni opravila.

Lara Benigar, 8. a

Ljubljanke so vedno lepe slovele,
a razlike bile so v tem,
kakšno masko so imele,
kakšno razkužilo so uporabile
in s katerim cepivom so se cepile.

Pripravljaj se je v Ljubljani ples poleti,
daleč od tam,
kjer Donava pridruži se Savi.
Poleti, takrat najmanjši korona val je bil,
a vseeno marsikdo je previdnost gojil.

Najlepša od vseh je Janka bila,
držala razdaljo je metra kar dva.
Preden prišla je,
si je kupila najbolj dišeče razkužilo,
ki ga lahko je dobila.

Le za ples ga je uporabila
in pazila,
da ga ni razlila.

Pride na ples inšpektor najstrožji,
oblečen imel je kožuh mrožji.

Približa se Janki
in ona zardi,
jo vpraša,
če z njim si plesati želi.
Ona odgovori:
»Seveda, a kdo naj potem razdaljo drži?«

Tako sta se dogovorila,
da bosta odlok prekršila.
Zaplesala sta
in vsi so ju gledali,
saj Janka najlepša je plesalka bila.

Na koncu plesa inšpektor poda
Janki globo za dva.
Potem si ona masko dol da,
in ... ups, grda je bila.

Inšpektor je odšel,
globo ji je vzel,
ker grda je bila,
se naša zgodba tu konča.

Karin Batista in Corina Škrabolje, 8. a

V Ljubljani lepa so dekleta,
a po večini vsa zadeta.
Je ena debela,
druga presuha,
težko najdeš tako,
da ni naduta.

Ena obstaja – Urška iz raja,
predstavlja lepoto, domiselnost, zmoto ...
Namesto obleke ima vtetovirane "fleke",
na vsaki zabavi se rada pojavi.

S pivom v roki gleda okoli,
išče možaka,
kakršnega nima vsaka.

Ko rok se zasliši,
nekdo se prikaže,
za roko jo prime,
jo k sebi privije
in z njo na plesišče zavije.

Od silnega plesa,
se odlomi ji peta,
se šminka razmaže
– ni večje blamaže!

Zdrvi do veceja,
se v ogledalo pogleda
in se zgrozi:
»Kdo neki vame strmi?«

David Knafelc, 8. a

Od nekdanj lepo je ostati doma,
najlepše na šolski dan,
ki že v jutru je strašno zaspan.

Vsak si tega kdaj želi,
doma ostati,
v postelji ležati,
si izmisliti bolezen:
zakašljati tu in tam
in se držati poklapano.

Mnog'tere punce in mnog'teri fanti
so nejevoljo in utrujenost zaigrali,
nekateri pa preprosto zaspali.

Potem pa na trgu ali v trgovini,
mogoče na tržnici, doma, v naselbini,
se je razvil težko ustavljivi,
zelo nalezljivi virus.

Bolezni ni bilo treba več ponarejevati,
saj pljuča kar so sama nehala prav delovati.
Masko na nos,
razkužilo na roke,
dobro vtri,
da dosežeš vse razpoke.
In ostani doma,
če te je volja ali ne.

Ne bo več plesov,
nič več kresov,
vsaj dokler se stvar ne poleže
in se življenje spet v stare tirnice uleže.

Leila Smolinsky, 8. a

Dečki nekateri od nekdanj so sloveli,
al' pameti nobene niso imeli.
Dekleta po glavi so jim hodila,
trema pa takšna,
da so se vsa izmuznila.

Z orodjem raje ukvarjali so se,
saj ljubezen zanje prezahtevna je.
Simpatijo kakšni poiskali so si,
a nikomur povedali,
da se jim ne bi posmehovali.

Če z dekletom le spregovorili so,
to skrito in hitro naredili so.
Če komu zalotiti uspelo jih je,
veliko vprašanj sledilo je.

Nika Ujčič, 8. a

So v Bistrici same lepe punce živele.
A tako krasna kot Marička ni bila nobena.
Je fante rada imela,
je skušala jih zapeljati,
osvojiti, a kmalu zavreči.

Na ples se je odpravljala,
plesalce tam zavajala.
Kmalu jo poseben plesalec očara,
na ples jo povabi
in Marička poskoči.

A v hipu se zdrzne,
korak ji zastane.
»Ej, mali, a imaš PCT?«
Se fantu zatakne,
v vodo omahne.
Marička pa dalje gre iskat fanta,
ki ima PCT.

Neža Vičič, 8. a

Na plesišču ob drsališču
bil je žur.

Sneg je padal,
velike kupe nakladal.

Vsi so gledali Metko,
saj pride bolj poredko.

Nekdo jo še posebej je gledal,
pa se je nikakor ni nagledal.

To je bil sosedov Tine,
ki ga Metka kar ne mine.

Opogumi se, odide,
v upanju, da dobro se izide.

Metka vidi ga takoj,
in misli si: »Ojoj!«

Skupaj sta odplesala na sredino,
da bi se imela fino.

Ples se kmalu je končal,
Tine pa se ni še vdal.

Spremil Metko je domov,
to zanj bil je pravi blagoslov.

Nika Dekleva, 8. a

Žužek v razredu

Intervjuvali smo žužka, po imenu Mihael Žordan, ki je cel teden preživel v 8. a razredu.

Dober dan Mihael, kaj nam lahko poveste o svoji izkušnji v 8. a razredu?

Ja, nekdo mora izvedeti za čudne stvari, ki se dogajajo v tem razredu.

Dobro, ampak najprej nam povejte, kako je bilo vam?

Ne najbolje. V času pouka je bilo zelo glasno, še bolj pa med odmori. Nikoli me niso spustili ven. Nikoli mi niso dali jesti in vedno so malico, ki je niso pojedli, dali v plastično vrečko, kamor jaz nisem mogel. In tudi piti nisem dobil nič. Ko sem pa šel malo letet, so me vsi gledali. Zelo slaba izkušnja.

Med katero uro vam je bilo najboljše?

Med slovenščino, nedvomno, ker je bilo tiho kot noč.

Vam je bil kak učenec najljubši?

Ne, zaradi glasnosti se nikoli ni slišalo samo enega in je bilo nemogoče ugotoviti, kdo je kdo.

Kaj vam je bilo najbolj čudno?

To, da so nekateri govorili zelo neprimerne stvari o svojih sošolcih.

Ste kaj čudnega opazili tudi glede ocen učencev?

Ja, nekateri so bili zelo uspešni, nekateri so imeli zabavo, če so dobili dve, nekaterih pa ocene sploh ne brigajo in delajo ograje s številom 1.

Se boste še kdaj vrnil v 8. a?

Nikoli, moja izkušnja je bila tako slaba, da bi rajši živel v kleti.

Hvala za sodelovanje in vaše iskrene odgovore.

Anže Štenkler, 8. a

Domovinski pesmi

Moja dežela

Moja dežela na najlepšem
delu sveta leži,
tu živimo Slovenci,
ponosni ljudje prav vsi.

Smo delavni in pošteni,
za delo povsod zaželeni.
Ko pa nam huda ura grozi,
stopimo skupaj združeni vsi.

Naši naravi ni para na svetu,
gore, reke, morje in ptice v letu
ter travniki širni v cvetu.
Gozdovi zeleni nam les podarijo,
kar nam ostane, pa gre za kupčijo.

Timotej J. Sluga, 8. b

Slovenija

Slovenija je naša dežela,
a pred leti ni bilo tako,
ker zlobni ljudje napadli so jo.

So nam Primorsko vzeli,
druge dežele so tudi hoteli.
Ampak nismo jih dali,
ker močni smo bili
in skupaj v bran stopili smo vsi.

Zdaj živimo v miru,
občudujemo njeno lepoto
in spoštujemo ljudi,
ki borili so se za njo.

Jaka Kovačič, 8. b

Povodni mož in Urška

Nekega deževnega popoldneva blizu reke Ljubljanice so začeli iz vode prihajati zeleni milni mehurčki, ki so gladino vode obarvali zeleno. Starejši ljudje so napovedovali nekaj slabega.

Zadnja dva dni se je dogajalo nekaj čudnega. Vsi so se spraševali, kaj je to. Bilo je nenavadno. Vreme je bilo oblačno, vetrovno in na trenutke tudi deževno. Ponoči so ljudje slišali zvoke, ki so prihajali iz reke Ljubljanice. Neki mladenič se je odločil, da bo to šel raziskat. Na dnu reke je zagledal neko bleščečo stvar. Ko se jo je dotaknil, ga je poneslo povsem nekam drugam, v čisto drug svet. Bilo je temačno in polno zelene barve. Zagledal je star, neurejen grad, ki je imel obliko školjke. Odšel je pogledat, če kdo živi tam. Opazil je moškega, ki je bil pol človek pol riba. Bil je čisto drugačna vrsta ljudi. Izgledal je grozljivo. Okoli vratu je imel ogrlico iz takšnih majhnih bleščečih stvari, kot jih je mladenič našel na dnu reke. Imele so obliko luske. Kar naenkrat je vse postalo črno. Mladi mož se je prestrašil in odplaval kakor hitro je mogel do velikega koralnega grebena. Tam se je dotaknil luske in poneslo ga je nazaj v človeški svet. Pohitel je iz vode in po mestu pripovedoval o strašljivi dogodivščini.

Čez nekaj dni v nedeljo popoldan so priredili ples na Starem trgu, ki se ga je udeležila tudi Urška, najlepša med ljubljanskimi dekleti. Tisti, ki jo je prosil za ples, ga je zavrnila in si izmišljevala izgovore samo, da ne bi plesala. Na plesu so igrale trobente, gosli in cimbele. Ko je ura odbila nekaj čez sedmo, je Urška začela razmišljati, da bi vendarle zaplesala. Ozirala se je naokrog in pri rumeni mizi zagledala zalega mladeniča. Zaljubljeno ga je gledala, ker je hotela pritegniti njegovo pozornost. Mladenič je to opazil in se ji približal. Globoko se ji je priklonil in jo povabil na ples. Urška mu je sladko odvrnila, da še z nobenim ni plesala in da je čakala samo njega. Začela sta tako hitro plesati, da se ni videlo, kdaj noga udari ob tla. Plesala sta, kot bi ju nosil vihar. Vsi so ostrmeli, godci so nehali igrati na glasbila, mladenič pa je jezno rekel, da mu glasba ni všeč. Na nebu so se pojavili črni oblaki, zaslišalo se je grmenje, šum vetrov in deročih rek. Urška se je ustrašila, zato jo je mladenič skušal pomiriti. Vseeno pa jo je spodbujal, naj hitreje pleše. Tisti mladenič, ki je pred dnevi odšel v reko, je po zunanosti prepoznal moškega, ki je plesal z Urško. Poimenoval ga je Povodni mož. Pohitel je do ostalih in jim hitel pripovedovat, da je to tisti mož, ki ga je srečal v podvodnem svetu.

Ljudje so nemudoma stekli do bližnje kavarne, ker je začelo močno pihati. Povodni mož in Urška sta se plesaje oddaljevala od trga proti obrežju Ljubljane. Potem sta se nad reko trikrat zavrtela in izginila v šumeče valove. Od tedaj ni nihče več videl Urške.

Ko sta izginila, je spet posijalo sonce in vse je bilo tako kot prej. Povodni mož in Urška sta po skrivnostni poti odšla v drug svet, kjer je živel on. Ona, ki je bila človek in ni mogla dihati pod vodo s pljuči, ji je Povodni mož podaril biser, s pomočjo katerega je lahko dihala pod vodo, če ga je nosila okoli vratu. Urška je v ta svet prinesla nekaj lepega, svetlega in boljšega. Grad in okolica so postali svetli in podvodni svet je spet zaživel. Tu je imela čas, da je razmišljala o sebi, svojem prevzetnem ravnanju in obnašanju. Žal ji je bilo, da je bila taka.

Življenje v človeškem svetu je med tem teklo dalje. Bilo je celo boljše, saj so bila mladeničem vseč tudi druga dekleta. Pod vodo je bilo za Urško sprva pravo trpljenje, potem pa je Povodnega moža počasi vzljubila. On je poskrbel, da se je v novem domu prijetno počutila in spomin na človeški svet je v njenem srcu začel bledeti.

Čez nekaj časa sta se poročila na prelepem otočku. Na poroko so bili povabljeni vsi prebivalci gradu in podvodnega sveta. Rodili so se jima trije otroci, ki so bili podobni obema.

Diana Bevčič, 8. b

Sojenje Agati iz Visoške kronike

Učenci so brali odlomek iz Tavčarjevega zgodovinskega romana Visoška kronika, ki pripoveduje o tem, kako so Agati sodili zaradi čarovništva. Ko je bilo dekle na javnem sojenju že na koncu svojih moči, so sodniki sklenili, da se lahko krivde opere, če na kateri koli način pride živa iz deroče Sore. Preizkus je potekal naslednji dan. Učenci so iz zornih kotov različnih književnih junakov pripovedovali o Agatinem sojenju in si sami zamislili, kako je potekal preizkus z vodo in kaj se je dogajalo s književnimi junaki po koncu sojenja.

Tisti dan, ko so Agati sodili, smo pričali jaz in tista dva brata Khallan. Izidorju ni šlo tako dobro, zaskrbljen sem pa bil glede Jurijevega pričanja; njemu je šlo namreč dobro. A imel sem načrt. Prejšnji večer sem vzel dve igli, dva žeblja in kresilni kamen, nato pa zarezal v svojo nogo in poškrpil predmete s svojo krvjo. To so bili moji dokazi in sodnike sem kar prepričal. Odločili so se, da Agati sodijo tako, da jo pošljejo v deročo reko in če pride ven, je rešena.

Naslednji dan je Agata stopila v reko. Kmalu bi se utopila, ko je v vodo skočil Jurij in jo rešil. Tako je bila oprana vsakršne krivde, jaz pa sem bil besen. Vedel sem, da sedaj na Visokem nimam kaj početi, zato sem zbežal v Ljubljano. Tam sem si našel prelepo ženo Marijo in dobila sva hčerko Amalijo. Kasneje sva jo na šolanje poslala na Visoko, saj sva se odločila, da tam kupiva kmetijo. Izkazalo se je, da je enake starosti kot Khallanovi otroci in postala je njihova prijateljica. Nekajkrat smo se srečali, a jaz nisem govoril z njimi. Še vedno sem bil jezen, a nekega dne se je vse spremenilo. Amalija se je vračala iz šole. Pot je vodila ob reki, v neposredni bližini Khallanovih. Tistega dne se ji je nenadoma spodrsnilo, padla je v deročo reko in se začela utapljati. Klicala je na pomoč. Khallanov Jurij je slišal njene klice, šel pogledat, kaj se dogaja in zagledal Amalijo, utaplajočo v vodi. Brez razmišljanja je skočil v reko in jo rešil, tako kot je pred leti rešil Agato.

Od takrat sem mu bil večno hvaležen in zakopali smo bojno sekuro.

Lucija Šajn, 8. b

Na sojenju so pričale tri priče. To smo bili jaz, Jurij in Marks. Jaz sem pričal najslabše, zato so me hitro poslali nazaj v klop, Jurij se je dobro znašel v tej vlogi, Marks pa je pričal sebi v prid. Agata je le mirno sedela in vse zanikala. Nato je gospod Frueberger rekel: »Naredimo preizkus s šivanko!« A sodniki se s tem niso strinjali, raje so se odločili za preizkus z vodo.

Agata je naslednji dan zabredla v deročo reko in močan tok jo je začel počasi odnašati. Vsi smo samo strmeli in trepetali, kaj se bo zgodilo. Le Jurij je bil dovolj pogumen, da je skočil za njo v vodo in jo rešil. Ker je opravila preizkus, je sodnik odločil, da ni čarovnica.

Kmalu po sojenju sta se Agata in Jurij poročila, jaz pa sem odšel v vojsko. Tam sem marsikaj doživel in spoznal nove ljudi, s katerimi sem postal prijatelj in so mi vedno krili hrbet.

Ko sem se iz vojske vrnil domov, sem se razveselil novega družinskega člana, nečaka Iztoka. Pri večerji, ko je Iztok že spal, mi je Jurij povedal, da se je Marks vrnil na Visoko in da želi ponovno sojenje za Agatino čarovništvo. Ko sem to slišal, sem se zelo razburil: »Kaj pa si on vendarle mili?! Mar ni že vse to za nami?« Naslednje jutro sem se zgodaj zbudil in odšel v mesto poiskat Marksa. Zagledal sem ga v gostilni, kako pije vino, in takoj sem stekel k njemu in jezno zakričal:« Pusti našo družino pri miru!« Marks je vstal in me udaril. Dolgo sva se pretepala, potem pa je v naglici zbežal iz gostilne, pred tem pa me je zlovešče pogledal in dejal, da se kmalu vrne. In res, naslednje jutro so bila vsa hišna okna zelo poškodovana in na njivi je manjkalo veliko pridelkov. Vedel sem, da je za to odgovoren Marks. Tako sem se z Jurijem in njegovo družino odpravil v mesto, kjer smo se s prebivalci odločili, da bomo našli Marksa in ga za vedno izgnali. Iskali smo ga cel teden in še več. Ko smo ga le našli, je ležal na tleh. Bolehal je za kugo. Zasmilil se nam je. Prijeli smo ga in ga odnesli k vaškemu zdravniku, ki mu je pomagal, da je ozdravel.

Za svoja dejanja se je pokesal, zaradi krivega pričanja pa je nekaj časa preživel v zaporu. Četudi je bil hudoben, menim, da smo storili prav, ko smo ga odpeljali k zdravniku.

Štefan Kušar, 8. b

Po nemirni in neprespani noči sem zgodaj zjutraj odšel k reki Sori. Pozneje se je okoli mene začela zbirati množica ljudi, da bi prisostvovala pri Agatinem preizkusu z vodo. Zbrali smo se na desnem bregu reke Sore.

Oziral sem se po bratu Juriju in kmalu je prišel tudi on ter se postavil zraven mene. Vsi smo stali v tišini in čakali na Agato. Zvok koles voza nas je opozoril na njen приход v spremstvu grajskih stražarjev. Tišino je prekinil gospod Mändel, ki je ukazal: »Obtoženka Agata Sshwarzkobler naj stopi v sotočje dveh Sor, ki se spajata v eno!« Ves čas sem gledal v reko, ki bo morda pogoltnila Agato. Ona se je z dvignjeno glavo odpravila proti reki. Gledal sem brata Jurija, ki je bil bled od strahu. Agata je počasi zabredla v reko. Ostale mestne žene, tudi Urška Bergantova, so gledale prestrašeno. Opazoval sem, kako je Agata za nekaj trenutkov izginila pod vodo, nato pa se je čudežno dvignila iz nje in počasi stopila na breg. Sodnik je dejal: »Obtoženka Agata ni spoznana za krivo, zato je tožba proti njej zaključena.« Čez nekaj tednov se je Agata vrnila na Nemško, še prej pa je izginil tudi Marks Wulffing. Moj brat Jurij je bil po odhodu Agate zelo nesrečen. Odšel je za njo v njeno deželo in jo pripeljal nazaj na Visoko. Kmalu sta se poročila.

Tudi sam sem bil nesrečen in osamljen, zato sem se odpravil po svetu. Posestvo sem prepustil v oskrbo svojemu bratu in njegovi družini.

Timotej J. Sluga, 8. b

Naslednji dan zjutraj sem zgodaj vstal in se odpravil k reki, kjer je bilo zbranih že kar nekaj ljudi. Agato so pripeljali do reke in ji veleli, naj stopi vanjo. Počutil sem se nelagodno, ker ji pri sojenju nisem bil preveč v pomoč. Jurij je tekel k njej, da bi jo prijel in potegnil iz reke. Takrat sem se odločil, da tokrat ravnam bolj pogumno: skočil sem za njo in jo varno pripeljal na rečni breg. Ljudje so mi zaploskali, Agata pa se mi je vsa premražena zahvalila. Skupaj smo odšli domov.

Jurij in Agata sta se čez mesec dni poročila. Denar, ki mi ga je oče zapustil, sem dal njima kot poročno darilo. Z njim sta si kupila manjše posestvo na Visokem, meni je ostala očetova hiša, v kateri sem poslej živel. Zaenkrat sam, čeprav sem na njuni poroki spoznal čudovito dekle, v katero sem se takrat zaljubil. Po dolgem času, ko sem se sprehajal po mestu, sem zagledal dekle, ki sem jo srečal na poroki. Stopil sem do nje in jo povabil, da se mi pridruži na sprehodu. Med pogovorom mi je dejala, da ji je pred kratkim umrla še mama in da sedaj živi sama. Tvegala sem in jo povabil, da pride živet k meni na Visoko. Na moje veliko zadovoljstvo je pristala. Kmalu sva se poročila in skrbela za družinsko posestvo na Visokem. Rodile so se nama tri hčere, najino veselje in ponos.

Mia Kezić, 8. b

Na pašniku se je odvijala javna sodba, ker sem bila obsojena čarovništva. Pričali so trije: Izidor, Jurij in Marks. Ko je bilo ta dan sojenje končano, so sklenili, da naslednji dan naredijo preizkus z vodo, s katerim bodo ugotovili, ali sem čaravnica ali ne. Tega me je bilo strah, povrh vsega pa sem bila čisto izmučena in na koncu z močmi.

Drugi dan zjutraj je šlo zares. Čutila sem, da se mi tresejo noge. Bilo me je neskončno strah. Stopila sem do reke, zajela sapo in zabredla v mrzlo vodo. Na začetku nisem mogla niti dihati, da bi plavala, nisem niti pomislila, saj je bil tok premočan. Ko sem počasi bredla po reki, sem spodaj začutila velike kamne. Trdno sem se jih oprijela s stopali, a nisem mogla niti naprej niti nazaj. V tistem trenutku je v reko skočil Jurij, me zagrabil za pas in odvedel na kopno. Bila sem rešena, še bolj pa vesela, ker sem bila oproščena čarovništva. Komaj sem čakala priti domov, saj so mi bile noge okrvavljene zaradi ostrih kamnov, ki sem se jih močno oprijemala.

Čez nekaj mesecev me je Jurij zaprosil in kmalu sva se poročila. Preselila sva se na veliko kmetijo in lepo živela.

Tia Štemberger, 8. b

Likovni izdelki

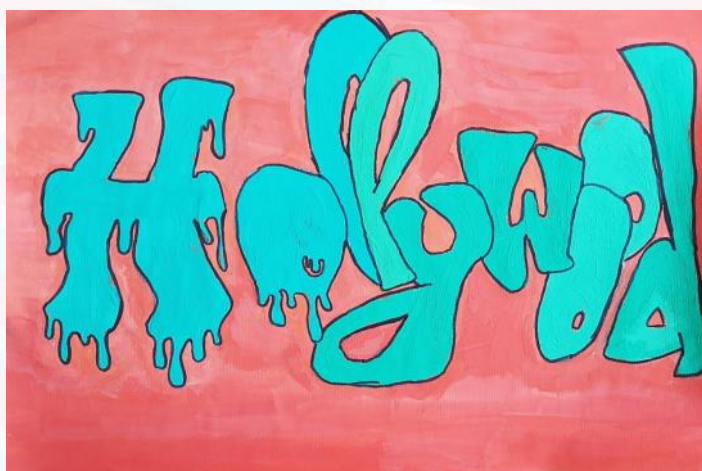
Corina Škrabolje, 8. a

Corina Škrabolje, 8. a

Karin Batista, 8. a

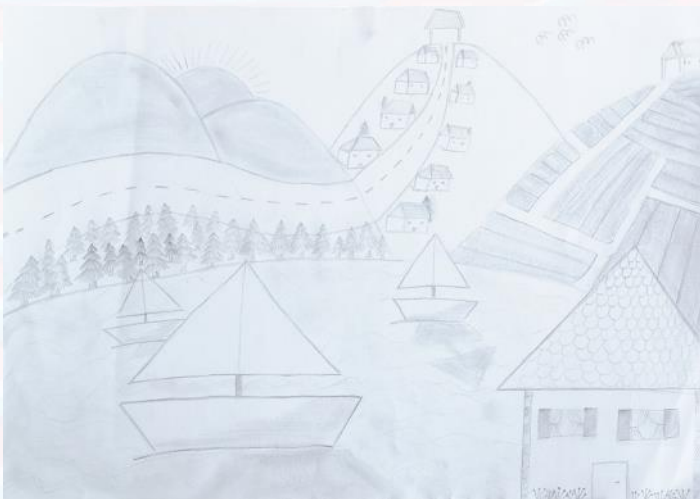
Karin Batista, 8. a

Lara Benigar, 8. a

Lara Benigar, 8. a

Lara Poljšak, 8. a

Leila Smolinsky, 8. a

Mia Barone, 8. a

Lovro Rome, 8. a

Nika Dekleva, 8. a

Nika Ujčič, 8. a

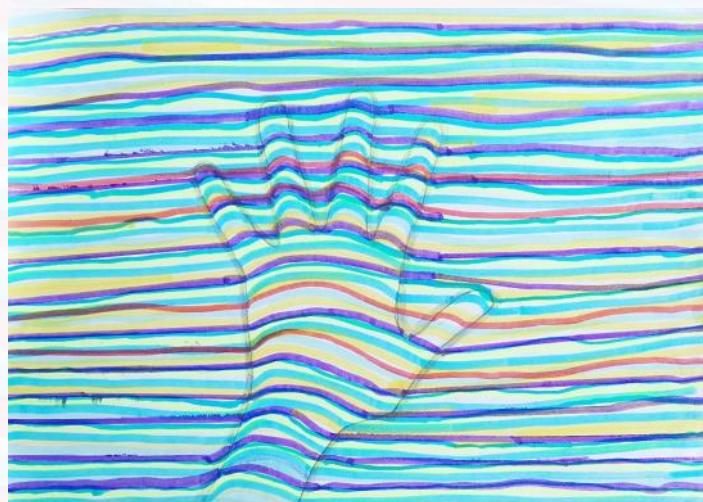

Patrik Žagar, 8. a

Nika Ujčič, 8. a

Patrik Žagar, 8. a

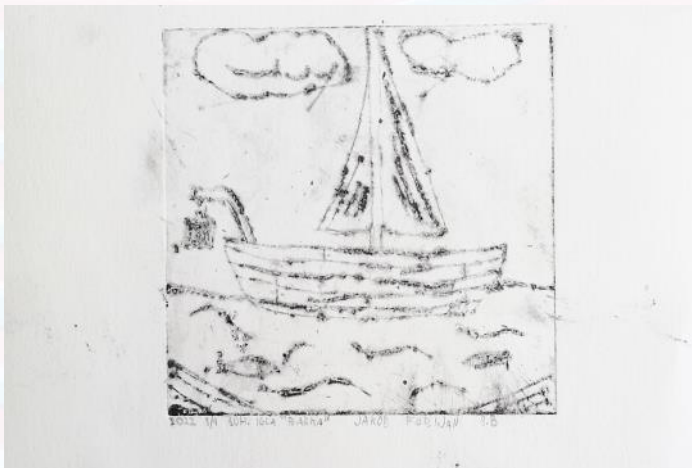
Žiga Smolej, 8. a

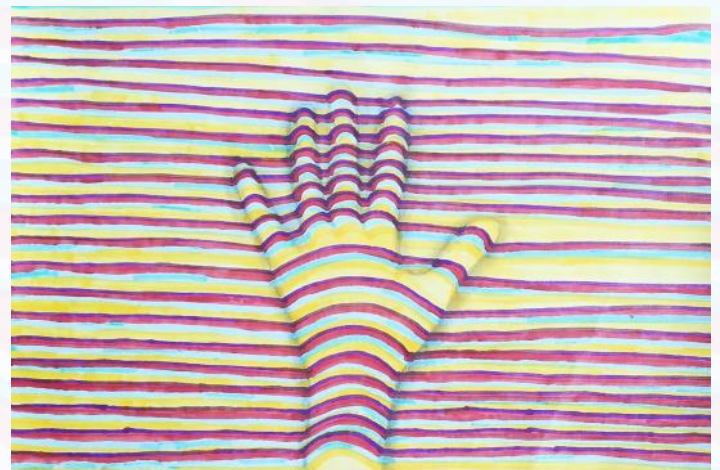
Diana Trakoštanec, 8. b

Diana Trakoštanec, 8. b

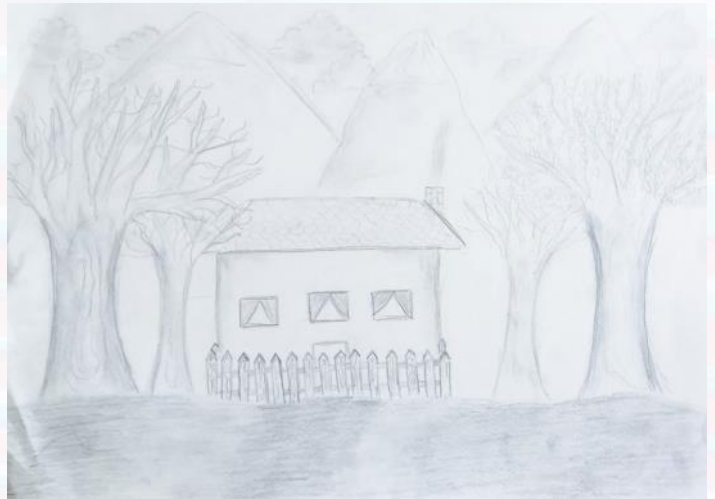
Jakob Fabijan, 8. b

Katja Kovačič, 8. b

Lucija Šajn, 8. b

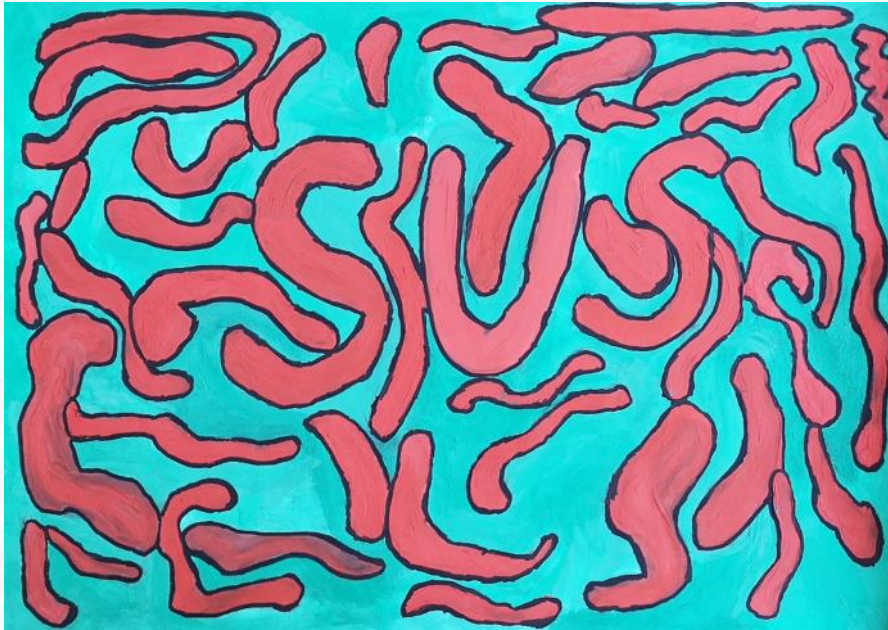
Mia Kezič, 8. b

Naja Urbančič, 8. b

Naja Urbančič, 8. b

Nik Benigar, 8. b

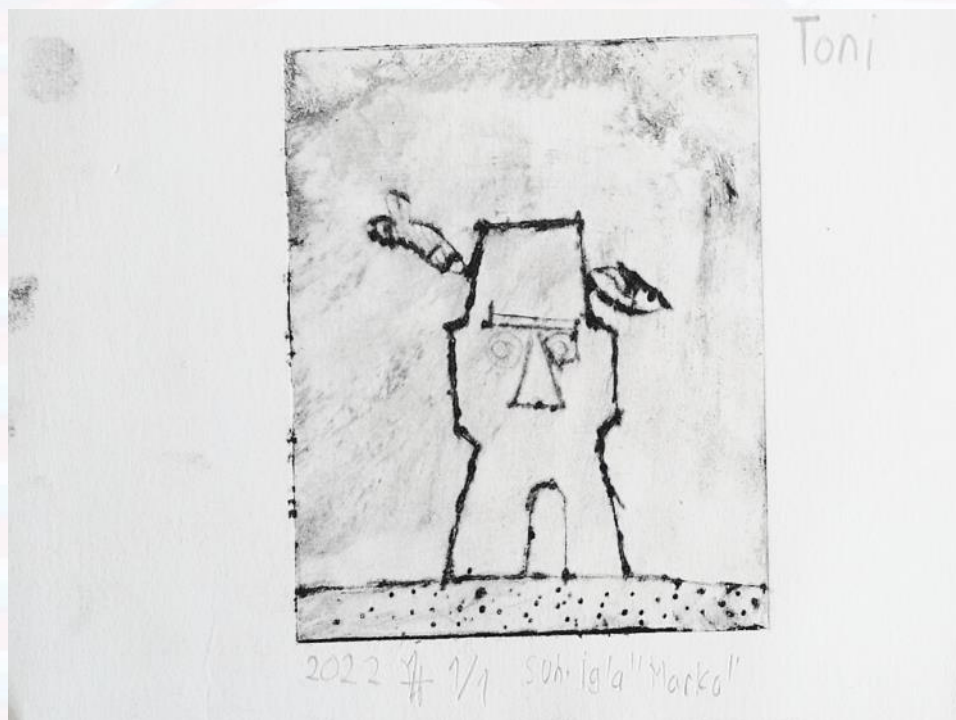
Sara La Cognata, 8. b

Sarah Sheikh, 8. b

Sarah Sheikh, 8. b

Toni Fabijančič, 8. b

9. razred

Literarna dela

Prihodnost

Prihodnost je vedno blizu,
a otipati se ne da.
Dnevi se vrstijo v nizu,
ustaviti se jih ne da.

Prihodnost vidimo čarobno in lepo,
tako nam upanje veleva,
nihče ne ve,
ali to je slepo.

Pride čas nasmeha do ušes,
ki ga minljivost časa hitro izbriše.
Vsak je svoje sreče gospodar,
naj nihče ne reče,
da ni mu mar.

Aljaž Škrabolje, 9. a

Prihodnost res je nepredvidljiva,
včasih kar precej varljiva.
Lahko ti obrne hrbet
ali srečo podari.
Najraje vedeli bi,
kaj se bo zgodilo,
da le kaj hudega ne bi se sprožilo.

Jan Frank, 9. a

Tebi v slovo

Ptice pojo,
rože cveto,
jaz pa tebi
maham v slovo.

Modro je nebo,
oblakov ne bo.
Ti si odšla,
nastala je tema.

Vita Gombač, 9. a

Sonce

Kot upanje zlato je vstalo,
razkošne je žarke poslalo.
Kot žezlo v ognju je zažarelo
in se v morje potopilo.
"Le kam je odšlo?"
se ptički otožno sprašujejo.

Nik Vrh, 9. a

Na vrtu

Na vrtu rastejo rože rumene,
okrog njih trave so zelene.

Eni otroci se z žogo igrajo,
drugi po trati divjajo.

V mesecu maju v našem vrtu
je kot v raju,
tudi češnja že cveti,
upam, da bogato obrodi.

Jan Frank, 9. a

Sam

V daljavi med gorami
dežek je tih rosil.

Sam v s soncem obsijani
dolini sem bil.

Mavrica v loku čez nebo
padala je na zemljo.

Meni pri srcu bilo je hudo,
ker poleg mene nekoga ni bilo.

Jan Frank, 9. a

Slika na zidu

Prešeren na sliki ob zvoncu spi,
se zvonec oglasi,
Prešerna zbudi.

Trubar to vidi,
se glasno smeji,
a kmalu sam v okvirju zaspi.

Aljaž Škrabolje, 9. a

Razbito srce

Travnik lep, poln rož,
po njem hodi en žalosten mož.
Ljubezen ga je zapustila,
srce mu rabila.

Emir Garanović, 9. a

Besede

Črke, vzete iz širne abecede,
povežejo se v besede.
V stavkih širijo obzorja,
s povedmi plavajo čez morja.
Z besedo pride marsikaj na dan,
a vseeno podaj ji dlan.

Metka Prosen, 9. a

Sreča

Sreče ni povsod,
čeprav nikoli ne počiva,
nova prijateljstva rada odkriva.

Sreče se ne da kupiti,
sam jo moraš v srcu odkriti;
zanjo treba se je boriti,
saj lepo je srečen biti.

A sreče se ne da ukrotiti,
še manj pa udomaćiti.

Neja Mejak, 9. a

Šola

Šola največja je mora,
ko se vstati zjutraj mora,
torbo vzeti in v učilnico hiteti.

Učitelji o snovi govorijo,
a nam po glavi druge misli se podijo.

Ko zvonec zazvoni,
vsem domov se mudi.

A doma vsak se zaveda,
da naslednji dan enaka bo beda.

Larisa Rep, 9. a

Vojna

Vojna ni mir,
vojna je krvavi politični prepir.

V vojni se ne pazi na naravo,
uničuje se vso planjavo.

Ko Bog bo videl uničeno planino,
rešil rumeno-modro bo Ukrajino.

Nik Vrh, 9. a

Moja skrivnost

Moja skrivnost je le moja,
a če ti jo zaupam, lahko postane tudi tvoja.
Zaenkrat nobeden še ne ve zanjo,
varno je skrita pred mamo in sošolko Anjo.

Skrivnosti so skrite v najgloblje kanale
nekje na dnu morja,
kjer jim ni prav nič hudega.

A če skrivnost odkriješ,
ni več tvoja, temveč naša
in se na hitro razširi kot požar,
ki vse pomori in odnaša.

Zala Malečkar, 9. b

Skrivnost je v srcu skrita,
včasih je vidna, včasih nevidna,
včasih težka, včasih lahka.

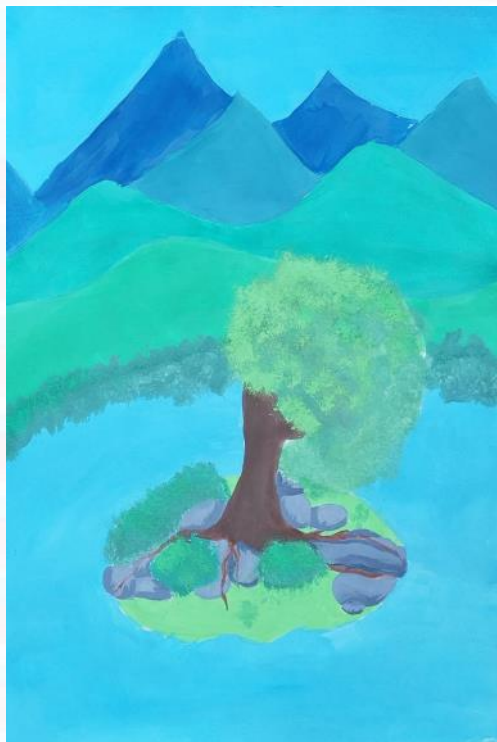
V duši je varna,
a če jo izdaš,
lahko postane nevarna.

Skrivnost lahko v sebi skriva norost
ali pa te preseneti
in v sebi čuva modrost.

Skrivnosti ne moremo izdati
in jo potem skriti nazaj,
ker mora potem za večno sijati
kot sončev žar.

Lucija Križ, 9. b

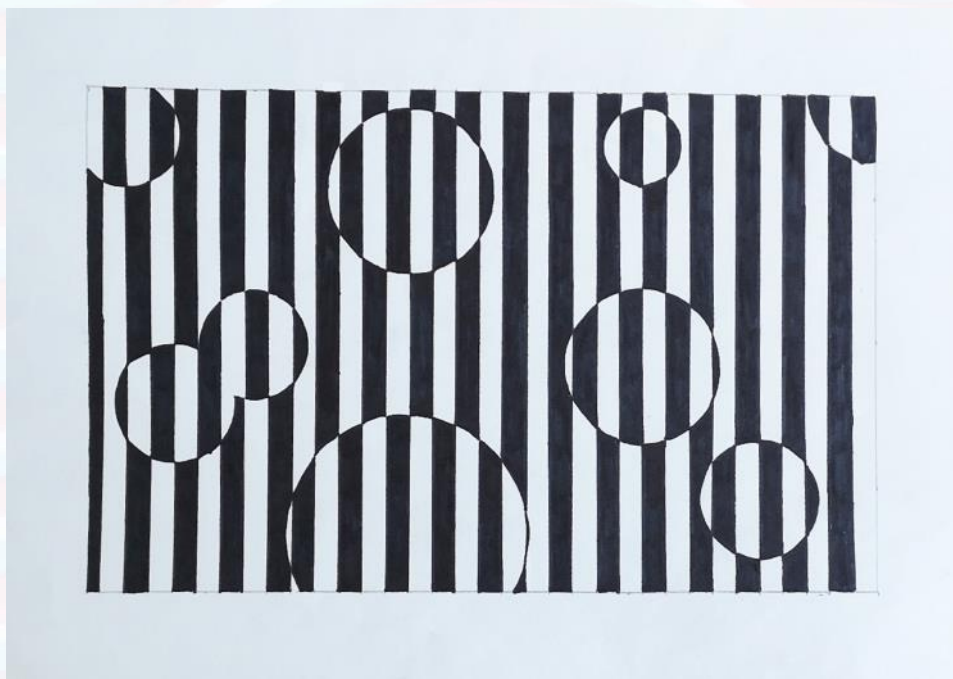
Likovni izdelki

Metka Prosen, 9. a

Neja Mejak, 9. a

Adna Begić, 9. b

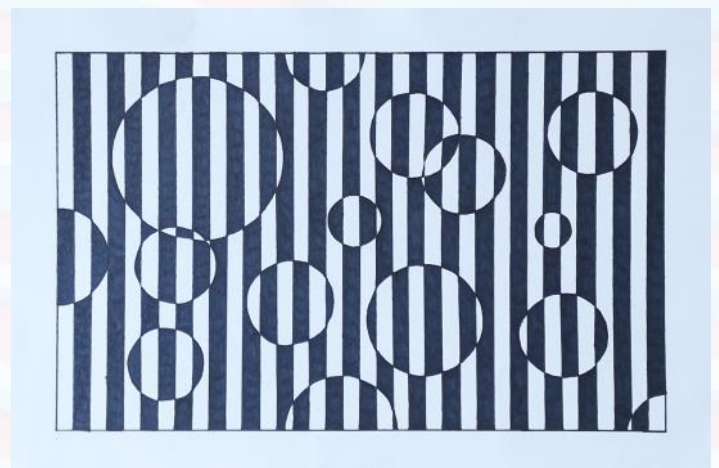
Ana Rolih, 9. b

Lucija Križ, 9. b

Marko Hrvatin, 9. b

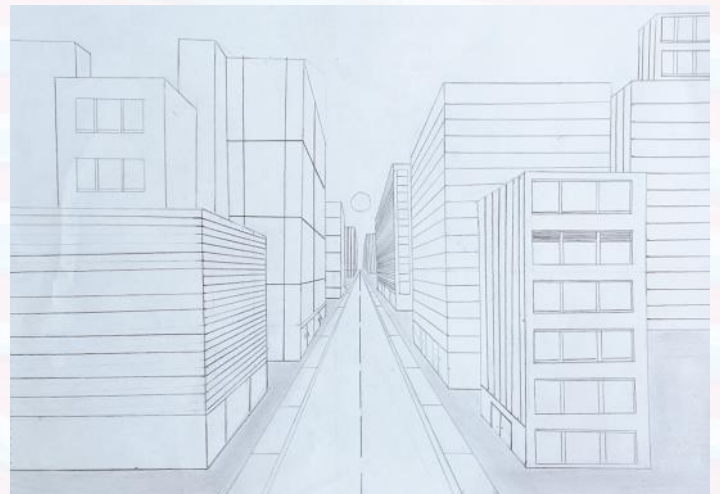
Marko Hrvatin, 9. b

Matevž Vičič, 9. b

Nina Ferlež, 9. b

Nina Ferlež, 9. b